BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle

HAFTALIK SOSYALİST GAZETE

YIL: 2 SAYI: 56
22 NİSAN 1975 SALI

200 Krş. Salı günleri yayınlanır.

Bağımsızlık bayrağı Kamboçya'da dalgalanıyor!

Kamboçya'da beş yıldır süren mücadele, geçen hafta nihai zafere ulaştı. Kamboçya Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri 17 Nisan 1970 günü sabahın erken saatlerinde dört bir koldan Kamboçya'nın başkenti Pnom Penh'e giriyorlardı. Bütün şehir halkı kurtuluş kuvvetlerini sevgi gösterileriyle karşıladı. Hükümet kuvvetlerine bağlı askerler bile sokaklarda kurtuluş savaşçılarıyla sarılıp öpüşüyor, kol kola yürüyorlardı.

Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri, halkın coşkun gösterileriyle birlikte şehre girerken, hain Lon Nol'un başbakanı ve komutanları selameti bir helikoptere binerek kaçmakta bulmuşlardı. Amerikanın emperyalistleri ise Kamboçyalı uşaklarına kaçmalarını sağlamaktan öte bir yardımda bulunamamışlardır.

Kamboçya halkının 5 yıl boyunca süren mücadelesi büyük zorlukları yenmesini bildi. Kamboçya halkı bu mücadeleyi Vietnam halkı ile birlikte yürüttü. Her iki halk da haklı bir davanın savunucusuydular, ezilen ulusların ABD emperyalizmine karşı sürdürdükleri mücadelenin bayrağını taşıyorlardı ve bu bayrağı şerefle taşımasını, diğer bütün ezilen ulusların halklarına örnek olmasını bildiler. Beş yıl boyunca Amerikan savaş uçakları Kamboçya halkının üzerine tonlarca bom ba yağdırdı. Asker sürdü, hem de en modern silahlarla donatılmış askerler. Ama Kamboçya halkı Amerikan emperyalizminin ve uşaklarının bütün güçlerinden daha güçlüydü, çünkü o, tarihin tekerleğini ileri doğru döndüren bir güçtü. Ve gelecek halkın, emekçi ve ezilen halkındı. ABD emperyalizmi Kamboçya'da bunun için yenildi ve yarın Vietnam'da bunun için yenilecek. Çünkü o tarihin çürüyen asalak ve yok olan kısmını temsil ediyor, o, halklara düşman; çünkü bir avuç tekelin çıkarı uğruna dünya halklarını soyup, sömürüyor. Fakat bunca gücüne rağmen Amerikan emperyalizminin gücü tarihin akışını değiştirmeye yetmez. Yetmediği her gün bir kere daha görülüyor.

Gerek Kamboçya gerekse Vietnam halklarının mücadelesi bütün dünya ilerici güçlerinin ve ilerici kamuoyunun aktif desteğini kazanmıştı. Mücadelenin zafere ulaşmasında bu da önemli bir etken oldu. Başta sosyalist ülkeler olmak üzere bütün ilerici güçler, diğer ülkelerin işçi sınıfı partileri, diğer ezi

(Devamı 5. Sayfada)

TSİP'İN KUTLAMA MESAJI

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Merkez Yürütme Kurulu'nun Kamboçya'da Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri'nin zaferinden sonra Kamboç Ulusal Kurtuluş Cephesi Lideri Kiyö Sampan'a gönderdiği kutlama mesajı şöyledir:

«Kiyö Sampan
GRUNC Başkan Yardımcısı

Kamboçya halkının Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçi hainlere karşı kazandığı bağımsızlık ve demokrasi zaferini kutlar, Türkiye işçi sınıfı ve tüm emekçileri adına, halkımıza uluslararası işçi sınıfı hareketi doğrultusunda ve sosyalizm yolunda başarılar dileriz. Zafer işçi sınıfının ve tüm dünya halklarınındır.»

1 Mayıs işçi bayramıdır

1 MAYIS İŞÇİ BAYRAMIDIR. 1 Mayıs bütün dünya işçilerinin bayramıdır. 1 Mayıs perşembe günü, bütün ülkelerin işçileri, uluslararası birlik ve dayanışmalarının sembolü olan bayramlarını kutlayacaklar.

1 Mayıs, işçi sınıfının uzun ve kahırlı mücadelesinin, üzerinde yoğunlaşan sermaye baskılarının ve sömürüye, sömürücülerin baskı, tahakküm ve zulmüne karşı bütün ülkelerde, tek bir yumruk gibi, dimdik mücadelelerinin kutlandığı, bayrağının yükseltildiği gündür.

1 Mayıs, bir eğlence günü değildir. Onun anısı, ilk defa 1886'larda 8 saatlik işgünü için mücadele eden Amerikan işçilerinin üzerine, sermayenin silahlı saldırısına ve zulmüne dayanır.

Bu sömürücü saldırı ve zulüm bütün ülkelerin işçi sınıflarında yankılanmış bütün ülkelerin işçilerine yepyeni bir dayanışma ruhu aşılamıştır. 1889'dan sonra da, bütün ülkelerin işçilerinin bayramı kabul edilmiştir.

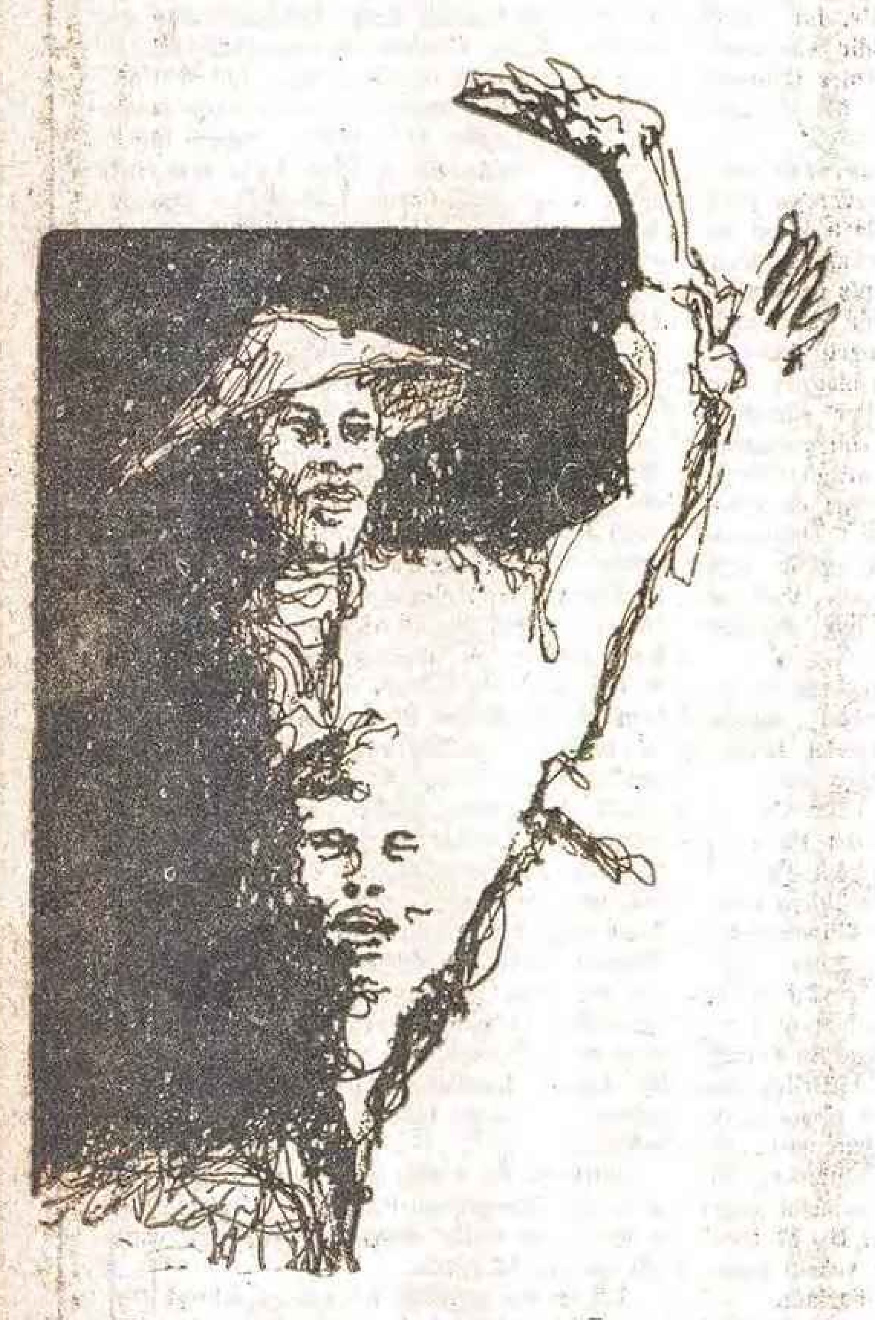
İşçi sınıfı sosyalistleri, işçi sınıfı tarihinde çok önemli yer tutan, 1 Mayıs'ları bir eğlence günü olarak, burjuvazinin yutturmaya çalıştığı gibi, bahar bayramı olarak kabul etmezler. 1 Mayıs'ın eğlencelerle kutlanması sağ sapmanın özelliğidir.

İşçi sınıfının geleneği, 1 Mayıs'ları, yürüyüşler, mitingler, toplantılarla devrimci şekilde, işçi sınıfına yaraşan şekilde kutlamaktır.

Türkiye'de 1 Mayıs, eskiden Bahar ve İşçi Bayramı olarak anılırdı. Burjuvazi kendisine uygun gelen nedenlerden ötürü İşçi Bayramı ile Bahar bayramını birleştirmiş, bu günde emekçi yığınlarının, işçilerin pikniğe gitmesini adeta bir alışkanlık haline getirmiştir. Zaten 1 Mayıs'ın bayram kabul edilecek İşçi Bayramı ile Bahar bayramının birleştirilmesindeki asıl amaç da bu olmuştur. Derken Bahar ve İşçi Bayramı terimindeki İşçi kelimesi de kaldırıldı, 1 Mayıs «Bahar Bayramı» adını aldı.

Oysa bütün dünyanın işçileri, 1 Mayıs'ı Bahar Bayramı olarak değil, İşçi Bayramı olarak kutlarlar ve işçi sınıfının geleneklerine uyarlar.

Uluslararası burjuvazi son on yıllar içinde Anneler günü, Babalar günü gibi sahte günler icadederek o günler arefesinde satışlarını arttırmanın, hiç yoktan birtakım ekstra kârlar sağlamanın yolunu bulmuşlardır. Ve ülkemizde de giderek daha büyük «Sansasyonlarla» kutlanan anneler ya da babalar günleri, gerçekte emperyalist burjuvazinin icadı olan uydurma günlerdir. 1 Mayıs köklü bir geçmişe sahip ve on binlerce işçinin şanslı destanıyla yazılmıştır. O günlerden bu yana, milyonlarca, on milyonlarca işçinin her geçen gün biraz daha güçle ve coşkuyla kutladığı bir gündür ve tüm ülkelerin işçilerinin dayanışmalarının ve birliğinin sarsılmaz sembolüdür.

İTALYA'DA 10 MİLYON İŞÇİ FAŞİZMİ PROTESTO ETTİ

İtalya'da faşistlerin bir devrimci öğrenciyi öldürmesi üzerine 10 milyonu aşkın sayıda işçi, 2 saat süren bir genel greve girmişlerdir. Böylece egemen sınıfların faşist uşakları, bir öğrencinin canına kıyarken İtalya [illegible] liret zarara girerek işçi sınıfından sert bir anti - faşist tokat yemiştir.

İtalyan işçi sınıfı, bilinçli ve örgütlü tüm işçi kitleleri gibi faşist saldırılara karşı verilecek en etkili cevabı vermişlerdir.

Mussolini'nin klasik faşist yöntemlerini izleyen İtalyan Sosyal Hareket Partisinin militanları bir öğrenciyi öldürmüşlerdi. Faşistlerin bireysel sokak hareketleri ve cinayetleri, bilindiği gibi, son zamanlarda İtalyan [illegible] en fazla [illegible] birisidir. Ve faşistlerin her cinayeti karşısında milyonlarca İtalyan emekçisi, İtalyan İşçi Sınıfı Partisi ve diğer demokratik partilerle birlikte sert tepki göstermektedir.

Son olarak işlenen faşist cinayete karşı 10 milyonluk işçinin sert tepkisini ve genel grevini büyük anti - faşist kitle nümayişleri izlemiştir.

İtalyan egemen sınıflarının en gerici kesimlerinin uşaklığını yapan faşistlerin bu tutumları, şimdilik İtalyan tekelci burjuvazisini bile - işçi sınıfının büyük örgütlü gücü nedeniyle - rahatsız etmektedir. Öte yandan köklü bir anti - faşist geleneği olan ve acı bir faşizm deneyi yaşamış bulunan İtalyan işçi sınıfı, her türlü faşizm girişimine tepki duymakta ve karşı mücadele vermektedir.

Bu olay, faşist cinayetlere karşı en etkili mücadelenin işçi sınıfı başta olmak üzere geniş ve örgütlü yığınlarla verilebileceğinin yeni ve başarılı bir örneğidir.

SIKIYÖNETİMİN İŞÇİ SINIFIMIZA 1 MAYIS ARMAĞANI

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı yayımladığı bir bildiride 1 Mayıs tarihinden itibaren İstanbul'da grev ve lokavtları izne bağlamıştır.

İşçi sınıfımız «grev ve lokavtların izne tabi olmasının» ne demek olduğunu pek iyi bilir. Çünkü 12 Mart dönemi hemen hemen bu türden uygulamalarla geçmiştir. Ve bunun gerçekte, grev yasağı demek olduğunu gerek 12 Mart döneminde, gerekse son sıkıyönetim uygula

(Devamı 5. sayfada)

FAŞİST SALDIRILARA KARŞI ÖĞRENCİ HAREKETİNİN BİRLİĞİNİ SAĞLAYALIM

Faşist komando saldırıları milliyetçi Cephe'nin hükümet kurmasıyla daha da yoğunlaştı. Ülkü Ocaklarına bağlı ve liderlerinin «devlet kuvvetlerinin yardımcıları» şeklinde tanıttığı faşist komandolar, birçok yüksek öğrenim kurumunda ve çoğu yerde, hatta liselerde olaylar çıkarıyor, öğrencileri yaralıyor, öldürüyor, baskınlar düzenliyorlar. Bunlar neyi amaçlamaktadır?

Öncelikle, egemen sınıflara; gelişen devrimci mücadeleyi, sosyalist hareketi engellemek üzere girişecekleri faşist uygulamalar için bir bahane sağlamayı;

İkinci olarak, yüksek öğrenim kurumlarındaki ilerici, devrimci öğrencileri sindirerek, faşist komandoların buralara yerleşmesini ve Hitlervari bir faşizmin tırmanmasında buraların bir basamak olarak kullanılmasını;

Üçüncü olarak, devrimci gençlik hareketinin, işçi sınıfının ve emekçi halkın bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesiyle birleşip kaynaşması sürecini sekteye uğratmayı.

Faşist saldırılarla, kamu oyunda ve özellikle küçük burjuva kamuoyunda, üniversitelerde «sağ sol çatışması vardır» havası uyandırılmaya çalışmaktadır. Bunu, «kardeş kavgası önlenmelidir» «etkili tedbir almak gerekir» propagandası izlemektedir. Ve «etkili tedbirler» alınmaktadır. Devlet Güvenlik Mahkemeleri işletilmekte, sosyalist devrimci ve öğrenciler sudan bahanelerle tutuklanmaktadır. Bir piyon olarak ustalıkla kullanılan faşist komandolar çıkardıkları her olaydan sonra yeni saldırılar düzenlemeye koşarken «güvenlik kuvvetleri» «faşist güvenli

kitle

(Devamı 5. Sayfada)

MC, Türk parasının değerini dolara göre düşürdü

MİLLİYETÇİ CEPHE TÜRK PARASINIS DEĞERİNİ DOLARA GÖRE DÜŞÜRÜ

Daha önce Irmak hükümetinin «paranın değerinin ayarlanması» bahanesiyle çeşitli devalüasyonlarda ihmal edilen (!) dolara karşı Türk parasının değerini düşürme işlemi, Milliyetçi Cephe hükümeti tarafından ihmal edilmedi ve yapılan ilk işlerden biri oldu. Milliyetçi Cephe hükümeti yaptığı «Para değerini ayarlama» işleminde Türk parasının değerini dolara göre 15 kuruş düşürdü ve bir dolar 14 TL. oldu. Bu işlem Milliyetçi Cephe hükümetinin gerçek niteliğini ortaya koymuştur. Çünkü yapılan her devalüasyon işçi sınıfımız ve emekçi halkımıza karşı, para babalarının çıkarınadır.

Vietnam devrimcileri ABD ile AET'yi birbirine düşürdü

ABD'de yapılan kamu oyu araştırmaları halkın % 75'inin ABD'nin Güney Vietnam'a bir askeri müdahalesine karşı olduğunu ortaya koyarken Başkan Ford Kongrede yaptığı bir konuşmada «Bu bizim savaşımız değildir» demiştir.

Vietnam halkı üzerine 2. Dünya Savaşında atılanlardan fazla bomba atan ABD militaristleri bugüne kadar acaba kimin savaşını sürdürmekeydiler? Bu sözler, ABD emperyalizminin Yiğit Vietnam halkından korkusunu açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Bir yandan da ABD hükümeti Avrupa Ekonomik Topluluğu Bakanlar Konseyindeki 9 ülke temsilcisine Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Kuzey Vietnam'a karşı çıkması için baskı yapmakta ve kendisine müttefik aramaktaydı.

AET temsilcileri bu baskılara karşı çıktılar ve bu talebi reddettiler. Onun yerine 1973 Paris anlaşmasının tam olarak uygulanması istendi. Güney Vi

(Devamı 5. sayfada)

MC Hükümetinin ekonomik tedbirleri finans kapitali bunalımdan kurtaramaz

Milliyetçi cephe hükümeti güvenoyu almayı, niye kirli, utandırıcı pazarlıklardan, mebus pazarlarında kurulan açık artırmalardan sonra başardı. Yani «hükümet olma»yı başaran MC, şimdi «hükümet etme» kavgasında.

Ancak dört buçuk partiden oluşan bu yamalı bohça, bu menfaat ortaklığının ömürlü olması mümkün müdür? Finans kapital, tefeci bezirganlıkla ve bir kısım orta burjuvazi ile kurduğu siyasi ittifakı yürütebilecek midir? Bu soruya «üç milletvekili kırmızı oy verirse, beş milletvekili istifa ederse, kumar borcu olmayan bilmem kaç milletvekili bulunursa» gibilerden hesaplarla yaklaşılırsa elbette cevap verilmez.

Sorunun cevabı 1975 Türkiyesinde sosyal sınıf ve tabakaların gücünün doğru hesaplanması, aynı sınıf ve tabaka ve zümreler arasındaki çelişkilerin doğru değerlendirilmesi, olayların sınıf temelinin ele alınması ile cevap bulunabilir.

1975 Türkiye'sinde emekçi sınıf ve tabakalar içinde gelişen sosyal muhalefet «örgütlülüğe» dönüşmektedir. Finans kapitalin çeşitli kesimleri arasında önemli çıkar çatışmaları sürüp gitmektedir. Finans kapital ile tefeci bezirganlık arasındaki geleneksel «et - tırnak» ilişkisi tarihsel olarak parçalanmıştır. Zaman, bu ilişkiyi, uzlaşması güç bir çelişkiye dönüştürmüştür. Tekeller, her türlü fiyat dayatmalarıyla, tarımdan sanayie kaynak aktarma yönündeki kararlı ve ısrarlı ekonomik politikalarıyla şimdi siyasi ittifak kurdukları bu tabaka ve zümreleri sürekli törpülemekte, parçalamakta ve dağıtmaktadırlar. Bu şartlar altında Milliyetçi Cephe hükümetinde ifadesini bulan siyasi ittifakın ömürlü olması mümkün değildir. Nitekim daha hükümet kurulur kurulmaz AET, Motor Sanayii, savaş sanayii gibi konularda AP ve MSP arasında bir kavga başlamıştır.

Ancak biz şu anda ilerde olabilecek çatışma ve çekişmeler üzerine tahminde bulunmak yerine hükümetin programında yeralan ve hükümet kuruluşunu izleyen günlerde tekrarlanan, açıklanan bazı ekonomik kararları ele alırsak MC hükümetinin içine düştüğü ekonomik batağı teşhis edebilir; finans kapitalin (özellikle finans kapitalin) siyasal bunalımı kendince sona erdirmesinin, içinde çırpındığı ekonomik bunalım batağından kurtulmasına yetmeyeceğini görebiliriz.

Gerek hükümet programından, gerek MC liderlerinin açıklamasından, gerekse Türkiye'nin iktisadi durumuna ilişkin gösterge ve istatistiklerden yapılacak çıkarımlarla, finans kapitalin bugün için acil çözüm bekleyen sorunlarını kabaca ve kısaca sıralayabiliriz.

Hükümette ağırlıklı olarak temsil edilen Çukurova'lı finans grubu bugün için Türk

(Devamı 5. Sayfada)

TSİP ve Devrimciler üzerinde baskılar yoğunlaşıyor

Sosyalistlere karşı anti - demokratik uygulamalar geçtiğimiz hafta da, hızını kesmeden devam etti.

TSİP Kartal İlçe Saymanı Abidin Çelik, TSİP Kartal İlçesi Başkanı Mehmet Kırlı ve sekreteri Hüseyin Bal, geçen hafta tutuklandı.

Ayrıca, İzmir'de çıkmakta olan Öncü gazetesi Yazı İşleri Müdürü ve TSİP üyesi Erdal Tokay da Devlet Güvenlik Mahkemesince tutuklandı.

Öte yandan Kitle gazetesindeki bazı yazılar yüzünden yeni davalar açıldı. Kitle'nin 46 cı sayısı toplatıldı. Gene İLKE hakkında yeni soruşturmalar açıldı. Sosyalist Gençlik dergisi hakkında açılmış olan soruşturmalar sürdü.

Bir yıl önce tutuklanıp sonra 44 yıla mahkum edilmiş bulunan Kıvılcım gazetesi sahibi Demir Küçükaydın ve Yazı İşleri Müdürü Dündar Erenler hakkında yargıtayca onanıp kesinleşen ilk 7 buçuk yıllık cezadan sonra, ikinci bir 8 yıllık ceza daha onandı. Böylece bu arkadaşlar, daha şimdiden 16 yıl hapise mahkûm edilmiş oldular.

İleri dergisi ve eski İYÖKD yöneticileri hakkında açılmış bulunan kovuşturma devam ediyor. İYÖKD'lü arkadaşlar halen hapiste.

Anadolu'da karşı devrimcilerin saldırıları yüzünden kendilerini savunmak zorunda kalmış kişiler yargılanıyor, çoğunun tutukluklukları devam ediyor.

Gene çeşitli bölgelerde Töb - Der üyesi öğretmenler tutuklu ve tutuksuz olarak yargılanıyorlar.

Ankara'da Atatürk Spor Salonunda düzenlenen Faşizmi Protesto Toplantısından dolayı 141 ci maddeden tutuklanan TSİP Ankara İl Başkanı Ali Kar, il yöneticilerinden Aykut Başaran ve Oral Işıtman ile Tüm Dokuma İş Genel Sekreteri Emin Nedim Gülkaç, Devlet Güvenlik Mahkemesine çıkacakları 6 Mayıs gününü bekliyorlar. Bir provakosyona kurban edilen devrimci sanatçı Yılmaz Güney'de demir parmaklıklar arasında

Aydınlık dergisi ile ilgili davaya da başlandı

Aftan yararlanıp tahliye olamayan devrimciler ise yıllarca zindanlarda ömür tüketmeğe mecbur edilmiş durumda'

Gene hapislerde çok çok assubay yatıyor yargılanıyor

Hapisteki arkadaşlarımızla dayanışmayı güçlendirelim

Halkımızın demokratik mücadelesinin güçlenmesi karşısında gerek emekçi sınıf ve tabakalar üzerinde gerekse sosyalist yurtsever ve anti - faşist unsurlar üzerinde her geçen gün anti - demokratik baskılar artmaktadır.

Genel af kanunu ile kısmen boşalan siyasi koğuşlar gene devrimciler, ilericiler ve anti - faşistlerle dolmaktadır.

Bugün kesim rakamını bilmemekle birlikte af kanunundan yararlanamayan veya af kanunu sonrasında tutuklanan sosyalist veya anti - emperyalist - anti - faşist siyasi tutukluların sayısı 200'ü aşmaktadır.

(Devamı 5. Sahifede)

DÜNYA DEVRİMCİ HAREKETİNDEN HABERLER

Lübnan'da bir CIA provokasyonu bastırıldı

ABD emperyalizminin Merkezi Haber Alma Örgütü (CIA)'nın Orta—Doğu'daki servisleri Lübnan'a üslenmiştir.

Amacı bölgede ABD emperyalizmine ve İsrail saldırganlarına karşı direnen «Filistin Kurtuluş Örgütü»nün direnişini kırmak ve direnme örgütlerini halktan tecrit etmektir. Bu girişimin son örneği geçen hafta Lübnan'da ortaya çıkmıştır. İçinde CIA ajanlarının cirit attığı Lübnan'ın faşist «Katipler Partisi» (Lübnan Falanjları) nın silâhlı unsurları, Ayn Ro mene kesiminden geçen ve içinde kadınların ve çocukların çoğunlukta bulunduğu bir otobüse ateş açmışlardır. Açılan ateş sonucu otuz kadar Filistinli öldürülmüştür. CIA'nın planladığı ve faşist Falanjistlerin uyguladığı bu provokasyonun amacı, Lübnan halkıyla Filistinliler arasındaki dayanışmayı kırmak ve Lübnan'daki sol güçleri etkisizleştirmeye yöneliktir. Fakat faşistlerin girişimi bu provokasyon [illegible] kalmıştır. Filistin Kurtuluş Örgütü'nün gerillaları, karşı devrimcilere gereken cevabı vermiş ve Falanjist Partisinin saldırgan silâhlı unsurlarını susturmuşlardır.

FKÖ yöneticileri, «Katipler Partisine bağlı unsurların yol açtığı vahim olaylar ve bu tür caniyane davranışların sonuçları» konusunda Lübnan yöneticileriyle görüşmüş ve görüşlerini iletmişlerdir.

Filistin Devrimci Komutanlığı: «Lübnanlılarla Filistinlileri siyonist düşmanın çıkarı yararına olmak üzere karşı karşıya getirmek isteyen komplocular karşı her türlü çareye başvurarak mücadele edecekleriz» açıklamıştır.

Filistin Devrimci Komutanlığının bu açıklamasından sonra Lübnan'ın iki büyük kenti Trablusşam ve Sayda'da, halk, Filistinli gerillalara dayanışma durumunda olduğunu göstermek amacıyla genel greve gitmiştir. Lübnan halkının bu bilinçli dayanışması karşısında gerileyen Faşist Falanjlar kendi saldırgan üyelerinden iki kişi hükümet kuvvetlerine kendi elleriyle teslim etmişlerdir.

Japonya'da mahalli seçimler solun zaferidir

Batılı araştırmacıların vardıkları sonuca göre son mahalli seçimler Japonya sol kanat örgütlerinin güçlendiğini bir defa daha ortaya koymaktadır. Özellikle büyük sanayi şehirlerinde liberal ve muhafazakâr partilerin bundan böyle hiçbir zaman belediye başkanlıklarını alamayacağı ve silinip gideceği yetkili ağızlardan da ifade edilmektedir. (Açıklamayı yapan, Liberal Demokrat Parti Genel Sekreteri Yasuhiro Nakasone'dir.)

Tokyo, Ozaka, Kawasaki ve Yokohama'da kesin bir zafer kazanan sosyalist ve komünist partiler ayrıca, diğer bir sanayi bölgesi olan Kanagawa'da da ilk defa olarak seçimleri kazanmışlardır. Sağcı Partiler, bu zaferin nedenini, Japon sendikalarının çalışmasına ve Japonya Komünist Partisinin olağanüstü örgütleme yeteneğine bağlamakadırlar.

KOLOMBİYA'DA ÇATIŞMALAR ARTIYOR

Güney Amerika ülkelerinden Kolombiya'nın başkenti Bogotanın 600 Km. güneyindeki Caqueta bölgesinde, ordu ile gerillalar arasındaki çatışmada en az dört ölü olduğu bildirilmektedir. Komünistlerin önderliğindeki Kolombiya devrimci güçler ordusuna (FARC) bağlı 200 kişi, bu olayda, 20 bin nüfuslu Puerto—Rico şehrini ellerine geçirip, halkı ezen zalim hükümet güçlerine karşı beş saat süreyle savunmuşlardır.

ABD emperyalizmi ırkçı Güney Afrika rejimine nükleer silah veriyor

11 Nisan'da Tanzanya'nın başkenti Dar—Us—Selâm'da sona eren 9. olağanüstü Afrika Birliği Bakanlar Konferansı yayınlanan sert bir bildiriyle sona e[illegible] bildiriyle ırkçı Güney Afrika ve Rodezya'daki beyazların azınlık rejimleri oybirliğiyle yerilmiş böylece ırkçılar ve onların destekçisi emperyalistlerin Afrika Halklarının birliğini bozma çabası başarısızlığa uğramıştır. Önderliğini Tanzanya, Zambiya ve Mozambik Kurtuluş Cephesinin (Frelimo) yaptığı Afrika Birliği aldığı kararla, ırkçıların Afrikalı çoğunluğa devredilmesi kaydıyla ciddi görüşmelere hazır olduğunu fakat bu gerçekleşene kadar her an harekete hazır vaziyette bekleneceğini ve barışçı çabaların boşa gitmesi halinde silâhlı mücadelenin yoğunlaştırılacağını bildirmiştir. Ayrıca Güney Afrika'ya uygulanacak yeni ti[illegible]ydeler için de ayrı bir komite oluşturulmuştur.

Bu kararların etkisi pek çabuk olmuş ve Afrikalı büyük çoğunluğa bu asırda halâ köle muamelesi yapan faşist hükümet, Namibia diye adlandırılan Güney—Batı Afrika'nın, Afrikalı halkın yönetimine verileceğini ve böylece kendi kaderini kendisinin tayin edeceğini açıklamak zorunda kalmıştır.

Bu sırada dünyanın dört bir yanında can veren milyonlarca yurtseverin döktüğü kanların baş sorumlusu ABD emperyalizmi, bir yandan «barış. özgürlük hür dünya» lâfları ederken bir yandan da bu lânetlenmiş ırkçı rejime zenginleştirilmiş uranyum, yani atom bombasının esas maddesini vermeye başladı. Üstelik verilen zenginleştirilmiş uranyum iki adet bombaya bile yeterliydi.

Öyle anaşılıyor ki ABD emperyaizmi çöküş sürecine girdiğini iyice anladı ve dünyanın dört bir yanındaki kendisine en sadık rejimleri iyice tahkim ediyor. «Domino»lar düşse bile Brezilya, İran, Güney Kore ve Güney Afrika gibi jandarmalarını «Sonuna kadar» korumaya çalışacak.

Çad'da darbe yapıldı

Orta Afrika ülkelerinden ve adam başına 80 dolarlık millî geliri ile dünyanın en fakiri sayılan Çad'da genç subaylar 13 Nisan Pazar günü bir darbe ile iktidara el koydular. Eski Başkan Tombalbaye çarpışmalar sırasında öldü. Başkent N'Djamena'da kurulan «Yüksek Askeri Konsey» gençlerden kurulu olup «ılımlı» olarak nitelenmektedir.

Konseyin hepsi 30—45 yaşlarında olan üyelerinden batılıların Çad halkınca az tanınmaktaysa da, Askeri Konsey Başkanlığına getirilen eski Silâhlı Kuvvetler Başkomutanı General Felix Mallum ordu içinde her zaman geniş bir nüfuz sahibi olmuştur. Yeni ekibi çok ağır ekonomik sorunlar beklemekte ve 15 yıllık gecikmenin telâfisi gerekmektedir.

Çad'da hayat artık normale dönmüşse de halen sokağa çıkma yasağı devam etmekte olup havaalanı da henüz açılmamıştır. Eski rejimin işkencelerinden yılmış olan halk eski yöneticileri lânetle anmakta ve yeni yönetimi sevinçle karşılamaktadır.

3000 kadar Fransızın yaşadığı eski Fransız sömürgesi Çad'ın başkenti dışında halen bir Fransız üssü bulunmaktadır.

Libya'nın güneyinde yer alan Çad, Türkiye'den daha büyük bir ülke olup 1.248 bin km2 yüz ölçümü, 3,5 milyon nüfusu vardır.

ATİNA, HANOİ İLE İLİŞKİ KURUYOR

Yunanistan yetkililerinin açıklamalarına göre, Yunanistan ile Kuzey Vietnam arasında diplomatik ilişkiler kurulmaktadır. Pekin'de, iki ülke temsilcilerinin imzaladığı anlaşmaya göre her iki ülkede de birer elçilik açılacak.

Bundan başka, Moskova'da imzalanan diğer bir anlaşma ile Yunanistan, Moğolistan'ın başkenti Ulan Bator'da bir elçilikle temsil edilecek.

PORTEKİZ'DE YENİ KAMULAŞTIRMALAR YAPILIYOR

Hükümetin tekeller elinde bulunan ulaştırma, haberleşme, elektrik ikmali, petrol şirketleri, madenler, çelik tesisleri, içki imalâthaneleri, tütün, çimento, gemi yapımı ve başka sanayi dallarını kamulaşırarak devlet kontrolu altına alması üzerine onbinlerce komünist «Yaşasın hükümet» şiarıyla Lizbon'da bir gece yürüyüşü yapmışlardır. Sosyalist Parti ve diğer «Çekingen» sosyalistler bu gösteriye katılmamışlardır..

Kamulaştırma kararları halktan büyük destek görmüş ve Portekiz'in başlıca ihraç ürünlerinden Porto şarabının da kamulaştırma kapsamına alınmasını isteyen işçilerin grevi bu sanayi kolunu felce uğratmıştır. Porto şarabının büyük kısmı İngilizlerin elinde olup şarap başkenti Oporto şehrinde işçiler Kuzey Portekiz'de şarap üretimi kamulaştırılıncaya kadar greve devam kararı almışlardır.

Kamboçya'da zafer ve sonrası

1970 yılında bir CİA darbesiyle yurt dışındayken devrilen Devlet Başkanı Norodom Sihanuk 1953 yılından beri ülkesini büyük bir titizlikle tarafsız tutmayı başarmıştı. Sihanuk'un çok ilginç bir kişiliği vardır. Uğraş konuları çok çeşitli olup enerjisi sonsuzdur. Kendi ifadesiyle: «Bir Budist'tir, bir Kızıl Kmer değildir, komünist değildir ve komünizmden anlamaz, fakat Kızıl Kmer O'nu daima Kamboçya Devlet Başkanı olarak tanımıştır.»

Hainler dışında dost düşman herkesin saygısını kazanmış olan bu yurt sever ve mütevazi insan 1953 yılında Fransızlara karşı bağımsızlık kazanıldığı zaman «Kamboçya'nın özgürlüğünün babası» ilân edilmiş ve kral olmuştu. 1955 yılında şaşırtıcı bir davranışla tahtından indi ve bir siyasi parti kurarak ülkeyi demokrat bir lider gibi yönetmeye başladı. Amerika ile düzenli ilişkiler sürdürürken, Çin Halk Cumhuriyetinin «bir numaralı dost» olduğunu söylüyordu. Bu arada ülkesinde radikal reformların baş mimarı da oldu. 1965 yılında ABD'nin «emperyalist olduğunu» ve Kamboçya'nın İçişlerine karıştığını açıklayarak diplomatik ilişkileri kesti. Vietnam Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri ile iyi ilişkiler kurdu.

Sihanuk dışarıda tam bir «Bioksuz ve anti - emperyalist «politika» izlerken içerde «denge politikası» güdüyordu. Devlet Başkanıyken komünistlere karşı oldukça sert bir politika izleyen Prens Sihanuk, Fransa'da iktisat eğitimi yapmış olan Komünist Parti önderi Kiyö Sampan'ı idama mahkûm etti.

Bütün bunlar tam bir tarafsızlık ve milliyetçilik politikasına dahi tahammülü olmayan ABD emperyalizminin «rahatsızlığını» gidermeye yetmedi ve başbakanlık görevini yürüten Lon Nol ile yine kendi adamları olan Sirik Matak'a bir darbe düzenletildi. Bu ihanet Sihanuk yurt dışındayken gerçekleştirildi. Ardından, duruma bütünüyle hakim olamıyacaklarını anlayan hainler çetesi bir bahane ile 30 Nisan 1970'te 40 bin Güney Vietnam ve 30 bin ABD askerinin ülkeye saldırmasını sağladı. ABD emperyalistlerinin dev B - 52 bombardıman uçakları bu küçük ve yoksul ülkeye tonlarca bomba yağdırmaya başladı.

Böylece beş yıl süren ve 500 bin kişinin hayatını kaybetmesine sebep olan savaş başlamış oldu. Bu arada Kiyo Sampan ve diğer parti üyeleri hapisten kurtularak ormanların yolunu tutmayı çoktan başarmışlardı. Orada onları, sayıca az fakat iyi örgütlenmiş bir çekirdek olan partilerinin militanları bekliyordu. Sihanuk'ta yurt dışında, «sonuna kadar» direneceğini açıklayıp Çin Halk Cumhuriyetinden geniş destek bulunca, Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri komünistlerin önderliğinde kısa sürede örgütlendi. Artık söz konusu olan bir Ulusal Kurtuluş Savaşıydı. Az zamanda Kamboçya ordusunun içten çürümüşlüğünden de yararlanılarak kırlarda bir çok kurtarılmış bölgeler yaratıldı.

Sihanuk hatasını geçte olsa anlamıştı. Örgütlenme, Sihanuk taraftarları, komünistler, Budistler, Katolikler ve diğer bütün yurtsever güçler arasında hızla yaygınlaştırıldı. Bir «Ulusal Birlik Krallık Hükûmeti» (Grunc) kuruldu. Kiyö Sampan bunun Başkan yardımcısı, Savunma Bakanı ve Halk Kuvvetleri Baş komutanlığı görevlerini yüklendi. Sihanuk ise Kampuçea Ulusal Birlik Cephesi (Func) lideri sıfatlarını taşıyordu.

Mücadele birlikte sürdürüldü; eski düşmanlıklar unutuldu. Sihanuk, Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri için 1,5 yıl önce şöyle diyordu: Kamboçya'da özellikle bana karşı düzenlenen darbeden sonra Komünistler örgütlenmeyi başardılar. Ne var ki bugün Kızıl Kmer (Kamboçya halkına Kmer denilmektedir) gerillaları diğer ülkelere devrim ihraç etmek için değil, kendi yurtları için savaşıyorlar.. Kamboçya'nın kurtarılmış bölgelerinde bugün Budizm yok artık. O bölgelerde sadece Marksizm var, ama gene de bana sorarsanız, ben Kızıl Kmer gerillalarını Lon Nol'un taraftarlarına yeğlerim... Garip bir dünyada yaşıyoruz. Bugün Kızıl Kmerlerin lideri olarak tanıyorum. Oysa bağımsızlığımızı kazandıktan sonra yollarımız ayrılacak. Ben artık devletin başında olmayacağım, iktidar Kızıl Kmer'lere geçecek, ben de emekliye ayrılacağım.»

Sihanuk bu beş yıl içinde en önemli sınavı 10 Nisan 1975 günü ABD Hükûmeti kendisini resmen Pnom - Penh'e çağırarak iktidara geçmesi önerisinde bulunduğunda verdi. ABD emperyalistleri de bu arada hatalarını anlamışlar ve Kamboçya'ya yardım Kongre kararıyla durdurulmuştu. Hattâ bazı demokrat senatörler, bir an önce Lon Nol'ün devrilerek Sihanuk'un yeniden işbaşına getirilmesini önermeye başladılar. Sihanuk «hiç değilse komünist değildir.» Böylece ABD emperyalizmi bir taşla üç kuş vurmuş olacaktı; hem kendisine borçlu bir başkan yaratacak, hem klâsik «böl yönet» politikasını uygulamak suretiyle Sihanuk taraftarlarıyla komünistleri birbirine düşürerek kardeş kavgasını sürdürecek, hem de ne denli «demokrasi havarisi» olduğunu bir kez daha dünyaya ispat edecekti. Sihanuk bu tuzağa düşmedi. Dürüst bir insan olduğunu kanıtlayarak Ulusal Kurtuluş Kuvvetleriyle olan dayanışmasını bozmadı. Hem eski fikirlerinden vazgeçmedi. Hem de tek başına kendisine ABD militaristleri tarafından sunulan iktidar koltuğunu şiddetle reddetti.

Sihanuk bu teklifi reddederken artık ülke içi güç dengesinin kesinlikle kendisine karşı ideolojiye sahip devrimci güçlerden yana olduğunu da biliyordu.

Ülkemizde tanıdığı Kampuçea Ulusal Birlik Hükûmeti tarafsız politikasını yakın bir gelecekte de mutlaka sürdürecektir. Fakat şurası kesindir ki artık Sosyalist Dünya Sisteminin desteği ve işbirliği olmadan «bağımsızlığı» sürdürmenin olanağı olmadığı bütün yurtseverler tarafından anlaşılmıştır.

Sihanuk gibi fikirlerinde tutarlı, gereğinde öz eleştirisini yapan ve satın alınamayan bir Devlet Başkanı karşı ideolojiye sahip olmasına rağmen Kampuçea devrimini engelleyemeyecektir. Hem elinde güç yoktur. Hem de ülkesinin gerçeklerini görecek kadar akıllı ve yurtseverdir.

Bundan böyle Kurtarılmış Kampuçea ülkesinin devrimci iktidarı halkın yaralarını sarmayı, yıkılan ülkeyi onarmayı baş görev sayacaktır. Sihanuk ise, muhtemelen, hayatının geri kalan kısmını bir yabancı ülkede geçirecek, ancak sık sık Kamboçya'yı ziyaret ederek çok sevdiği yiğit halkının arasına karışarak yaşıyacaktır.

Görevlerini başaran kahraman Kampuçea halkına devrimci selâmlarımızı iletiriz. Bu uğurda yılmadan can veren devrimciler dünya halklarının anılarında sonsuza kadar yaşayacaklardır.

Güney Kore'de terör

Seul Ulusal Üniversitesi Ziraat Fakültesi öğrencisi Kim Sang Jin, üniversite çapında oluşturmaya çalıştığı politik gösterinin okul yöneticilerince yasaklanması sonunda kendini bıçaklayarak intihar etti.

20 fakültenin kapalı, üç üniversite rektörünün istifa ettirilmiş, 62 öğrencinin okuldan atılmış. (42 öğrenci daha az cezaya çarptırılmıştır) 78 öğrencinin ise polisçe tutuklanmış olduğu bir hafta yaşayan 23 yaşındaki Kim Sang Jin'i, şimdi, Güney Koreli yurtseverler kadar bütün dünyanın halk yandaşları da iyice anlamışlardır. Aynı hafta içinde Protestan ve Katolik kiliselerinin ileri gelen iki kişisi (Kim Kwan Suk ve Hahm Se Ung) diğer beş rahiple beraber tutuklanmıştır. Bir gurup aydın ve din adamı da uzun bir süre polisçe alakonmuştur.

Ve aynı hafta içinde, gerici Park Çung Hee hükümetinin faşist baskılarına boyun eğmeyen sekiz Güney Koreli yurtsever idam edilmiştir.

TÜRKİYE'DE GEÇEN HAFTA

Mebus pazarlığı bitti, şimdi sömürücü güçlerin çıkar pazarlığı başladı

Geçtiğimiz hafta, Kitle baskıdan çıkarken, parlamentodan da bir hükûmet çıktı. Milliyetçi Cephe hükûmeti, 4 oy farkla mebus pazarlığından kârlı çıktı ve «hükûmet» oldu.

Şimdi MC hükûmeti «hükûmet etme» ye çabalayacak. Bunun bir başka anlamı kendisini iktidara getiren güçlerin sunduğu faturaları ödeyecek.

Nitekim daha güven oylaması yapılmadan (yapılacağı gün) hükûmette yeterli ağırlık kazanamadığı bilinen bir parababası: Vehbi Koç ilk faturayı uzattı. Koç, motor ve savaş sanayii gibi, ekonomik bunalım içinde kıvranan yerli finans kapitale «çıkış yolu» gibi görünen yeni kâr alanları üstüne konuşuyordu. Türkiye'nin en güçlü finans grubunun başı «Motor sanayiinin devlet eliyle kurulmasına karar verilecek olursa, bu teşebbüs millete hem çok pahalıya mal olacak, hem de üretime geçiş için daha uzun yıllar beklemek gerekecektir.» dedi. Savaş sanayii konusunda ise «Türkiye'nin bunu henüz kendi imkânları ile kuramayacağına» işaret ediyordu. (12 Nisan 1975 Cumhuriyet).

Kısır bir montaj ve ambalaj sanayiinden öteye gidemeyen otomotiv sanayiinin bu en büyük tekelinin sahibi, motor sanayii ile aslan payına talip olurken, savaş sanayiinde dışa bağımlı kalmayı oldukça açık bir şekilde söylüyordu. Koç aynı konuşmada; traktör ithalatına da karşı çıktı ve «traktör imalatı için gerekli finansman kredilerinin sağlanmasını» istedi.

FATURALARIN SONU GELMİYOR

MC hükûmetine sunulan ilk ve son fatura değildi elbette bu. Hemen bir kaç gün sonra «hükûmetin kuruluşuna maddi ve manevi katkılarını esirgememiş finans gruplarından» Yaşar Holding'in başı Selçuk Yaşar, faiz hadlerinin indirilmesini önerdi. Selçuk Yaşar, «faiz hadleri indirilmedikçe, enflasyonun önlenmesi mümkün değildir.» gibi bir söz de savurdu. Bu isteğin açık anlamı «bize düşük faizli kredi verin» den ibarettir ve finans kapital bunu açıkça istemektedir.

Geçtiğimiz haftanın ortalarında toplanan Sanayi Odaları Ortak toplantısında ise Sakıp Sabancı zafer kazanmış bir komutan edasıyla «hükûmet bunalımının sona erdiğini» söylüyor ve «Şimdi pamuk ihracatından, enerji kıtlığına kadar bir dizi hayatî memleket ihtiyacının üstüne cesaretle eğilinmelidir.» diyordu.

Aynı günlerde bir emperyalist kredi korumu olan IMF (Uluslararası Para Fonu) Irmak hükûmeti zamanında yapılmış bir kredi müracaatını cevaplandırdı ve bazı ekonomik tavizler karşılığında yüzde 10 faizli «proje kredisi» önerdi. IMF'nin ayrıntılı öneri - raporunda enflasyona karşı garanti isteniyor, bütçe açığının kapatılması konusunda cesur (!) davranılması şart koşuluyor ve bu olumsuz etkenler yüzünden proje kredilerindeki faiz oranının yüzde 10 olarak tesbit edildiği (esas oran yüzde 6'dır) belirtiliyordu. Dünyanın en pahalı kredisi sunuluyordu Türkiye'ye ve bu konuda MC hükûmetinin Maliye Bakanı «Bu kredilere talibiz» diyebiliyordu.

PROVAKASYONLARA GELMEYELİM

Vurgun ve talan geleneğinin koyulaşacağının belirtileri, habercilerdir bunlar. Nitekim hükûmetin ilk icraatları ve ilk günlerindeki olaylar da yoğunlaşan sömürüye karşı emekçi halkımız içinde genişleyecek olan sosyal muhalefete MC hükûmetinin ne gibi tedbirler alacağını gösterdi. MC'nin vurucu gücü olmanın verdiği güçle, üç milletvekiline karşılık 2 bakanlık koparmış Alpaslan Türkeş, Meclis kürsüsünden pervasızca «Milliyetçi gençler, devletin güvenlik kuvvetlerine yardımcı olmaktadırlar.» dedi. 12 Mart sonrasının sayın muhbir vatandaşlarının kimliklerini de böylece açıklayan amatör polis görevlileri, «Başbuğ» larından aldıkları talimat uyarınca geçtiğimiz hafta boyunca bütün yüksek okul ve fakültelerde saldırılar düzenlediler. Kimi yerde boykot kırıcılık, kimi yerde «sebepsiz» sataşma biçiminde beliren ve ardında başka güçlerin varlığı ayan beyan olan bu saldırılar karşısında ilerici. yurtsever öğrenciler, saldırganların kendilerini çekmek istedikleri oyuna düşmediler. Ancak hafta boyunca aralıksız süren saldırı, kışkırtma ve provokasyonların sonu gelmedi. Geleceğe de benzemiyor. Üstelik bazı okullarda «boykot için boykot» anlamına gelecek bazı girişimlerin amaçları ikna edici olmadığı gibi, faşist saldırıları önlemede bir yöntem de olmadı ve olamadı da.

MC Hükûmeti öğrenci kesiminde bunları tezgâhlarken, özellikle yatırımcı bakanlıklarda kilit noktalar da bulunan yüksek memurlar üzerinde de tasfiye hareketine girişti. İlk Olarak, Irmak hükûmetinde «demokrat» eğilimleri ile dikkati çeken Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Erhan Işıl'ın müsteşarı Teoman Köprülüler, AP'li ve «Çukurovalı» Enerji Bakanı Selahattin Kılıç tarafından görevinden alındı. Ardından Tarım Bakanlığının Müsteşarı İzzet Baykal istifa etti ve MSP'li Bakan Korkut Özal için (Kardeşi Turgut Özal, Sabancı Holding Genel Koordinatörüdür) oldukça doğru bir teşhis koydu: «7,5 ay sonra yeniden Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığına gelişiniz, bakanlığımız ve ülkemiz için gerçek bir talihsizlik olmuştur.»

Bu arada TPAO ve Petrol Ofisinin kitlit noktalarında da «temizlik» harekâtı başlatıldı. MC kendi kadrolarını yerleştirmeye başlamıştı.

SAVAŞ ÇIĞLIKLARI

Ancak bununla da yetinilmedi. Güvenoyu öncesinde bir iki yoklama ile geçiştirilen Yunanistan — Türkiye uyuşmazlığı geçtiğimiz hafta içinde başta Hürriyet olmak üzere burjuvazinin bütün gazeteleri aracılığıyla yoğun bir savaş tahrikçiliğine bahane edildi. Gazeteler «Yunanistan ateşle oynuyor.» (Hürriyet), «24 Saat'ta Atina'dayız.» (Orta Doğu), «Kahpe Yunan Kaşınıyor (Sabah), «Yunanistan Saldırıya Hazırlanıyor.» (Günaydın) gibi başlıklarla çıkıyor, hava ve deniz kuvvetleri üstüne bilir bilmez kalemler ahkâm kesip, netice çıkarıyor, savaş çığlıkları atıyordu.

Kıbrıs, Kıt'a sahanlığı, karasularının 12 mile çıkarılması, Trakya Türkleri ve Ege «Fır» hattı gibi konularda düğümlenen Türkiye — Yunanistan uyuşmazlığı her iki ülkenin egemen sınıfları tarafından ısrarla abartılıyordu.

Böylece (her iki ülkede de) bir yandan halkın sosyal muhalefeti başka kanallara akıtılmak isteniyor, bir yandan da savaş sanayii adı altında büyük sanayi, ve ithalat tekelleri ile emperyalist silâh tekellerine yeni kâr alanları açabilmenin objektif şartları yaratılmak isteniyordu.

Güvenoyu Sonrasında «yerleşme» dönemini geçiren hükûmet kanadında görünürde bir hareket yokken, alttan alta bu saydıklarımız tezgâhlanıyor, plânlanıyordu.

Bir yandan da yamalı bohça, çatışkın çıkarlar yumağı MC hükûmetinin «istikrarlı» çalışmasının yolu yordamı araştırılıyordu. Ancak MC'de yer alan partilerin, hükûmete katılma gerekçeleri ve sebepleri arasında pek azı «çakışmakta» pek çoğu ise «çatışmakta» dır.

A. P. VE HÜKÜMET

Hükûmetin ağırlığını taşıyan Adalet Partisi için mesele acil çözüm bekleyen sorunlarına cevap vererek finans kapitalin yeniden gözde partisi olma savaşındadır. Kaybettiği Kitle desteğini yeniden elde edebilmek için de bazı ham hayaller peşindedir.

Ancak hiç kuşkusuz AP'nin asli misyonu, finans kapitali, bugün içinde kıvrandığı ekonomik bataklıktan çıkarmaktır. Ancak bu konudaki her girişim kaybedilen kitle desteğini daha da kaybetmekten öteye sonuç vermeyecektir.

AP'nin yakın dönemli hesaplarında toplu sözleşme zamlarının kısılması, yeni vergilerin emekçi kitlelerin sırtına yüklenmesi vardır. Dahası şiddetle yayılan söylentilere bakılırsa Ağustos 1975 içinde yüzdesi yüksek bir devalüasyon gündemdedir.

Bütün bunlar AP'nin kitle desteğine ilişkin hesaplarının peşinen umarsızlığını belgeliyor. Ucuzluk vaadleri ise üstünde (gübre emekçi kitleleri fazla ilgilendirmeyen, büyük ölçüde sömürücü sınıflar lehine bir ucuzlatmadır) durulamayacak kadar ciddiyetten uzaktır.

DİĞER PARTİLER

Faşizmin açık temsilciliğini yüklenen parti ise hemen hemen tek hesap yapmaktadır: Devletin güvenlik örgütlerinde ve benzeri örgütlerde kilit noktalarda faşist kadrolara yer bulmak, örgütlenmek. Bir de komando adı verilen faşist çeteleri «daha da legal» beslemek, genişletmek, örgütlemek. MC hükûmetinin ömrü uzadıkça bu çabalar yol alacaktır. Bir başka deyimle MC hükûmetinin olup bitenlerden en kârlı partisi kısa dönemde MHP'dir.

ERRBAKAN'IN MÜHENDİSLER CUNTASI

49 Milletvekiline, iki yıllık kıdemine rağmen, MSP için «hala meşruiyet savaşı veriyor» yargısı hiç de yanlış değil. CHP — MSP koalisyonu dağıldığı günlerde «Cumhuriyet Başsavcısı MSP hakkında Anayasa Mahkemesine kapatma istemiyle dava açmak üzere dosyayı tamamladı.» gibisinden «anti demokratik» özlemleri ifade eden haberlerin yaygınlaşıvermesi bunun kanıtıdır. İşte Erbakanı bir hükûmette «mutlaka» yer almaya zorlayan biraz da budur.

Ancak MSP'nin hükûmetteki misyonu, kabine açıklanır açıklanmaz belli olmuştur. Tekel dışı vahşi burjuvazinin bazı kesimlerinin de siyasi temsilci olan MSP içinde, finans kapitalin kanatları da belirli bir ağırlık taşımaktadır. Çukurovalı finans grupları tarafından yönlendirilen bu ağırlık son hükûmette barizdir.

Programında AET ile ilişkilerin» geçiştirilmişliği ve İhsan Sabri Çağlayangil'in AET ile ilgili iki önemli toplantıya gidemeyişi ve 12 Mart sonrasında kurulan Dış Ekonomik İlişkiler Bakanlığının feshinden beri bu «ilişkileri» üstlenen Dışişleri Bakanlığının, AET ile «yeni tavizler istemiyle» ilgili toplantıları erteleme konusundaki hassasiyeti, vb., MSP'nin dayandığı finans grubunun eğilimleriyle açıklanabilir.

Bir de kurban: CGP

MC Hükûmetinin — gerçek — mimarı olmasına rağmen bu badirede MC'nin kurbanı Cumhuriyetçi Güven Partisi oldu. Bir yandan 9 milletvekili ile «grup kurma hakkını» kaybederken, bir yandan da hükûmette özlediği ve 12 Marttan bu yana alıştığı ağırlığı elde edemedi. Bu bir anlamda İstanbul ve Ankara finans gruplarının da şikâyet konusu idi.

Görülüyor ki MC hükûmetinde, oldukça çelişik çıkarlar ve hesaplar üstüne kurulmuş bir denge söz konusudur. Yeterli parlâmento desteği de olmadığı düşünülürse. MC hükûmetinin geleceği kolayca kestirilebilir.

Bu durumda, MC hükûmetinin bütün kanatlarının üzerinde birleşebileceği iki nokta kalmaktadır:

CHP'nin halâ elinde tuttuğu kitle desteğini yoketmek ve «anti komünist» edebiyata kuvvet verip, kitlelerin mücadelesini engellemek...

1975'lerin Türkiye'sinde, MC'de ifadesini bulan sömürücü güçler işte böylesine hasaplar, plânlar içindedirler. Hükûmetin faşizan baskılarına karşı örgütlü olmak bu hesapları boşa çıkarabilir.

Kamboçya halkı, uzun ve çileli bir mücadeleden sonra nihayet bağımsızlık ve demokrasi bayrağını Pnom Pen'e dikmiştir.

Amerikan emperyalizminin ortakları, işbirlikçileri, uşakları ve Amerikan militarist güçlerin sivil görevlileri ve ajanları, akın akın ülkeyi terketmekteydiler. Nihayet Kurtuluşçu Halk Güçleri Pnom Pen.e yirerek gerici rejimin yıkılışını tamamladılar.

Kamboç emekçileri önce Fransız emperyalizmine ve yerli işbirlikçilerine karşı uzun bir mücadele vererek başarıya ulaşmışlardır. Özellikle Amerikancı Lon Nol rejiminin işbaşına gelmesiyle yeniden çok güçlü bir şekilde 1970'de başlayan kurtuluş mücadelesi, karşısında sadece yerli gerici egemen sınıfları değil doğrudan doğruya Amerikan emperyalizmini ve Amerikan ordusunu bulmuştur.

Kamboç halkının güçlü mücadelesi ve zaferi, aynı zamanda işçi sınıfının zaferidir. Kamboç zaferinin analizini yaparken soyut kurtuluşçu sözlerle yetinmemek olayın sınıfsal temelini görmek zorunludur.

Kamboç devriminin öncü gücü hiç şüphesiz işçi sınıfı sosyalistlerdir. Hareketin çekirdek kökenini Hindiçini Komünist Partisi teşkil etmektedir. Daha sonra Hindiçini Komünist Partisi ayrı bağımsız parti kollarına ayrıldıktan sonra Kamboçya Proletarya Partisi 1945'de kurulmuştur. Fakat Kamboçya Komünist Partisinin bir güç olarak belirmesi 1951'e rastlar. O gündenberi Parti Kamboçya'da tek devrimci güç olmamakla birlikte devrimin önder çekirdeğini oluşturmuştur.

Öte yandan Kamboç halkının kurtuluş mücadelesine örgütlü olarak bilfiil katılan diğer önemli güç de Kuzey Vietnam İşçi Sınıfı Partisidir.

Bugün Kamboçya Ulusal Kurtuluş Güçleri diye bilinen güçler, gerçekte bir Cephe oluşturmaktadır ve bu cephenin temeli işçi-köylü ittifakına dayanmaktadır. Öncülüğünü uluslararası işçi sınıfının örgütlü gücünün yaptığı, Cephe bugün bir cephe iktidarı oluşturmaktadır. Kendisi genellikle bir kısım köylü yığınlarına ve çeşitli küçük burjuva milli burjuva unsurlara dayanan anti-emperyalist, demokrat unsur Sihanuk'da işçi sınıfının örgütlü politik gücünü ve devrimdeki öncülüğünü bilmekte ve bu doğrultuda beyanatlar vermektedir. Bu nedenle hareketin gerçek lidrinin Sihanuk olduğunu sanmak yanılgıdır..

Kamboç halkı artık bağımsızlık mücadelesini başarıya ulaştırmıştır. Bundan sonra ülkede halk demokratik iktidarı egemen olacaktır. Bu iktidarın öncü gücü olanı işçi sınıfı ve en yakın müttefiği yoksul köylülük dmokratik devrimden geçerek sosyalist kuruluşu gerçekleşmek üzere mücadele edeceklerdir.

Hiç bir anti-emperyalist mücadeleyi sınıfsal temelinden ayrı görmemek, tüm kurtuluş savaşlarını dünya sosyalist sisteminin ve uluslararası işçi sınıfı hareketinin bir parçası olduğunu asla unutmamak zorundayız. Sınıf temelinden kopuk ve özellikle işçi sınıfı öncülüğünü önemsemeyen bütün bağımsızlık türküleri, işçi sınıfı sosyalistlerinin tavrı değildir. Kamboç halkının emperyalizme ve kuklalarına karşı bu mücadelesini dile getirirken, bu mücadelenin halk hareketini, yüzbinlerce emekçinin bitmek tükenmez mücadelesini unutmamak, kalıcı zaferlere ulaşan hareketin sınıfsal karakterini

çok iyi bilmek zorundayız.

Ayrıca devrim mücadelesinin ancak ve ancak kitlelerin, en geniş emekçi yığınlarının örgütlü eylemi olduğunu, kitlelerden kopuk hiçbir davranışın başarıya ulaşmayacağını, politik örgütlenmenin mücadeledeki öncül önemini, nihai zaferin sabırlı ve çileli ama kesinlikle örgütlü mücadelelerle ve işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleşeceğini ve zaferin ancak o ülkenin somut şartlarının somut tahlili ile mümkün olacağını bilimin şaşmaz göstergesi olarak bilmeliyiz.

Bağımsız Kamboçya Sosyalizm yolunda

Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerinin başkent Pnom Pen'e girmesiyle Kamboçya'da yıllardır süren bağımsızlık mücadelesi nihayet sona ermiş, Güney Doğu Asya'nın tümüyle emperyalizmin zincirinden kurtulması artık an meselesi haline gelmiştir. Bugün Kamboçya halkı hürdür, yarın Güney Vietnam halkı da bağımsızlığına kavuşacaktır. Mücadele çok çetin geçmiştir, Amerika'nın iki dünya savaşında verdiği kayıp beş altı yıl içinde Vietnam Laos ve Kamboçya'da verilen kayıptan daha azdır. Ama sonuçta, Güney Doğu Asya halkı emperyalizme karşı kesin bir zafer elde etmiş, emperyalizmin yediği tokat kendi tahmin ettiğinin bile üstünde olmuştur.

Evet, bugün Kamboçya hürdür. Emperyalizmin kuklaları daha savaş bitmeden ve dökülen kanlar kurumadan, kendilerini günün birinde aynı akıbete uğrayacakları muhakkak olan başka kuklalarının yanında bulmuşlar; kuyruklarını kıstırarak selâmeti «tatile» çıkmakta görmüşlerdir.

Pnom Pen'de ise Kamboç halkı zaferi kutlamaktadır. Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri askerleri ve halk, birbirleriyle kucaklaşmakta, sürgündeki hükümetin dönüşünü heyecanla beklemektedirler. Savaşın bitişini, işte bu sürgündeki hükümet, 17 Nisan sabahı Ulusal Birlik Kırallık hükümetinin Paris temsilcisi şu sözlerle dünyaya duyurmuştur. «Bu gün 17 Nisan 1975 tarihinde saat 06.30'da (Paris saatiyle) Kamboçya Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri, Savunma Bakanlığını, İstihbarat Bakanlığını, Sruy Sangvar deniz üssü ile Şamkar Mon Cumhurbaşkanlığı sarayını kurtarmışlardır. Hainlerin radyosu susmuştur.» Hükümetin Pekin'deki bir üyesi de savaşın sona erişini şöyle açıklamıştır. «Hainler bugün teslim olmuşlardır.»

SÖMÜRGE DEVRİNDE KAMBOÇYA

Çin Hindi yarımadası 19 uncu yüzyılın ikinci yarısından itibaren tamamen bir Fransız sömürgesi haline gelmişti. «Böl ve Yönet» politikasını sıkı sıkı uygulayan Fransa özellikle Kamboçya'daki sınır anlaşmazlıklarını körüklemiş ve buradaki halkların arasına ayrılık tohumlarını ekmek istemişti. Ancak, Çin Hindi halkının tarihi olduğu kadar, geleceği de kaynaşmış olduğu için, bu tohumlar güdük kalmış ve yardımlaşmanın, kardeşliğin en güzel örneklerini Güney Doğu Asya halkı vermiştir.

Çin Hindinde, Fransız sömürgeciliğinin ve emperyalizminin zincirlerini Kamboçya'da tanımıştır. Bu bölgede direniş hareketleri, 19 uncu yüzyılın sonlarına doğru başlamıştır. Köylü halk, Fransız sömürgeciliğinin yerli sömürü düzeniyle birlikte yürüttüğü baskılara karşı, iki kez, büyük ayaklanmalar başlatmıştır. Ama dağınık ve yer yer kendiliğinden gelişen bu isyanlar, sömürgeciliğin baskı ve zulmü ile bastırılmıştır. Ülke o sıralarda kırallıkla yönetiliyordu ama dizginler tamamen Fransa'nın elindeydi. Çeşitli anlaşmalarla Kamboçya gittikçe daha fazla sömürge yönetiminin boyunduruğu altına giriyordu.

Sömürgeciliğe karşı ilk disiplinli ve örgütlü direnişler 1930'lardan sonra başlamıştır. Bunda en büyük pay, muhakkak ki, aynı yıl Ho Şi Minh'in liderliğinde Çin Hindi Komünist Partisinin kurulmasıydı. Bu ilk direnişler milliyetçi karakterdeydi ve daha çok küçük yuvarların güçsüz hareketleri halinde gelişiyordu. Ancak Çin Hindi Komünist partisinin kadroları, olağanüstü bir dayanışma içindeydiler. Bu kadrolar, daha çok Vietnam'da toplanıyorlardı. Bu kadroların içinden Vietnam İşçi partisi çıkmış, ve bu parti, hem Laos hem de Kamboçyadaki çekirdek kadroları bütün gücüyle desteklemeye başlamıştı.

Direniş hareketlerinin Kamboçya'da yine de düzenli olduğu söylenemezdi. Bütün ulusal, bağımsızlıkçı güçleri bir araya getirebilecek bir örgüt ortada yoktu. Bu sırada, 1940 yılında Fransa'nın Alman işgaline uğramasıyla Güney Doğu Asya'da siyasi durum değişti. Japonlar bölgeyi işgal ettiler. Ama Fransız yönetimine dokunmadılar. Bir yandan Fransız sömürü mekanizması işliyor, bir yandan da Japon çizmesi Güney Doğu Asyayı bir kez daha çiğniyordu. 1941 yılında Norodom Sihanuk kıral oldu. Ülkedeki karmakarışık siyasi durum, Sihanukun da kaypak bir politika gütmesine yol açmıştı. 1944 yılında Japonlar bu kez Fransız idarî teşkilâtını da yıkmak üzere harekete geçtiler. Sihanuk Japonların ısrarıyla ülkenin Fransa'dan bağımsız olduğunu ilân etti. Ancak bağımsızlığı ilân etmek başka şey, gerçekten bağımsız olmak başka şeydi.

KMER ISSARAK ÖRGÜTÜ KURULUYOR

1945 yılı, Kamboçya'daki anti emperyalist mücadele için bir dönüm noktası oldu. Çünkü Kmer Issarak sömürüye karşı çıkanları birleştirebilecek bir örgüt olarak ortaya çıkmıştı. Bu direniş hareketinin üzerinde Vietnam İşçi Partisinin ve Khmer Komünistlerinin büyük etkisi vardı. Örgütlenmede başı komünist kadrolar çekmekteydi. Japonlar yenilmiş, ancak Fransızlar Kamboçya ile yeniden eski sömürge ilişkisine girmişlerdi.

1947 yılında bütün siyasi faaliyetlere izin verilmesiyle Kmer Issarak daha da güçlendi ve örgütünü yaygınlaştırdı.

1950 yıllarında halk arasında Kamboç tahtına karşı ve ülkedeki komünist hareketi destekler mahiyette eğilimler başgöstermişti. Sihanuk da Fransız sömürüsüne karşı çıkılması gerektiğini savunuyordu. Fransızlara karşı diplomatik mücadelesini bu sıralarda başlattı, ve hemen hemen bütün Avrupayı dolaşarak Kamboç halkının isteklerini savundu. Bu diplomatik mücadele çok geçmeden semeresini verdi. 1953 yılında Kamboçya gerçek bağımsızlığını ilân etti.

Bütün bunlar aslında Çin Hindi halkının ortak mücadelesi ve uluslararası sosyalizmin dayanışmasıyla büyük boyutlara erişmiş, zafere giden yol Kamboç, Laos ve Vietnam'daki ortak sosyalist hareket sayesinde açılmıştı. Özellikle Vietnam Ulusal Kurtuluş cephesinin başarılı mücadelesi sonunda Fransız emperyalizmi bozguna uğratılmıştı. 1954 yılındaki nihai zaferi noktalayan Dien Bien Phu savaşı, aslında Kuzey Vietnam kurtuluş kuvvetlerinin Kamboçyaya yardım göndermesi üzerine olmuştu. Bu yardımı kesmek isteyen Fransızlar Dien Bien Phu'da en korkunç bozgunlardan birine uğradılar.

1954 Cenevre görüşmelerinde Kamboçya'nın bağımsızlığı bütün devletler tarafından tanındı. Güney Doğu Asya'da artık Fransızların devri kapanmıştı. Cenevre görüşmelerinin en önemli sonuçlarından biri de Kamboçya Laos ve Vietnam'da her türlü siyasi faaliyetlere izin verilmesi olmuştu.

Sihanuk hemen Çenevre konferansından sonra ülkesinde Halkçı Sosyalist Halk Topluluğu isimli siyasi bir örgüt kurdu. Bu örgüt bütün ulusal bağımsızlıkçı güçleri içeriyordu. Ancak bu arada Kmer Kurtuluş Örgütü dağıtılmamıştı. Kominist hareketin kadroları ülkede demokrasinin sağlanması için var güçleriyle çalışıyorlardı. Sihanuk tarafsız bir devlet başkanıydı. Bu yüzden komünist kadrolar Sihanuk'u destekleme kararı almışlardı.

1955'te yapılan seçimlerde Halkçı Sosyalist Topluluk, bütün sandalyeleri almıştı. Ve bundan sonra da yapılan bütün seçimlerde bütün sandalyeleri ülkedeki bütün demokratik güçlerin de desteklemesiyle almaya devam etti.

Sihanuk tarafsızlık politikasına sadık kalıyordu. Amerika ve Avrupa ile olduğu kadar Çin Halk Cumhuriyeti ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ile de ilişki kurmuştu. Ancak bu «Amerikancı olmayan» tarafsızlık Amerika'nın hiç de işine gelmemişti! Emperyalizmin pazarlarını korumak için kurdurduğu kukla örgütlerden biri olan SEATO'ya girmesi için Sihanuk'a baskı yapmaya başlamıştı. Sihanuk ise direniyordu. Bu arada Vietnam kurtuluş kuvvetlerine ait bazı birlikler Kamboçya topraklarında üslenmişlerdi. Sihanuk'un bunu görmemezlikten gelmesi Amerikayı büsbütün kızdırmaktaydı. Bu yüzden de ülkedeki sağ güçleri gittikçe daha fazla desteklemeye başlamıştı. 1963'de Sihanuk Amerikan yardımını reddetti. 1965'te de bir Amerikan uçağının güya yanlışlıkla Kamboçya topraklarını bombalamasıyla Amerika ile bütün ilişkiler kesildi. Buna karşılık, özellikle Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ile ilişkiler iyice gelişti. Çin Halk Cumhuriyeti, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ve Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti tanındı. Aynı yıl içinde Kamboçya'da Çin Hindi halkları Konferansı toplandı. Bu konferansa, Sihanuk, Çin Hindindeki işbirlikçi rejimleri çağırmadı. Böylece artık Sihanuk CIA'nın kara listesine alınmış ve Sihanuk'u ve onun tarafsız rejimini değiştirmek için girişimlere başlanmıştı.

Örgütlenmesini başarıyla sürdüren Kmer kurtuluş hareketi ise, Amerika'nın iyice gözüne batmaya başlamıştı. Hatta, bu sırada Emperyalizmin Kamboçya'daki işbirlikçileri, Kmer Kurtuluş hareketini tecrit etmek için CIA'nın da desteğiyle karşı devrimci birlikler kurmuşlardı. Ancak bu işbirlikçi hareketin ne olduğu Vietnam Kurtuluş kuvvetleri tarafından meydana çıkarılmış ve bu birlikler Tayland'a kaçmayı yeğ görmüşlerdi.

LON NOL KARŞI DEVRİM DARBESİ

Kamboçya'daki sağ güçlerin başında Lon Nol ve Sirik Matak kliği geliyordu. Ancak bu klik desteğini kitlelerden alan Sihanuk'a açıktan açığa karşı çıkamıyor, ama Sihanuk'u ve ülkedeki demokratik güçleri alaşağı etmek için fırsat bekliyorlardı.

1967 yılının başlarında Bat tambang eyaletinde ayaklanmalar başladı. Lon Nol'un elinde bulunan sağcı askeri kuvvetler köylülerin elindeki toprakları alarak provokasyona sebep oluyorlardı. Oysa Kamboçya yasalarına göre, toprak işleyenindi. Lon Nol köylüleri topraklarından çıkardı. Eyalet merkezinde protesto gösterileri gelişmeye başlamıştı. Lon Nol - Sirik Matak kliği Sihanuk'un ülkeyi kargaşalığa sürüklediğini iddia ederek kendi başlattıkları provokasyonu kullanmaya başlamışlardı, CIA'nın tam desteğiyle kampanyalarını yürüten bu klik, giderek parlamentodaki «tarafsızlar»ı Sihanuk'un yanından koparmayı başardılar. Bu sırada Sihanuk, dış ülkelerde bir geziye çıkmıştı, Sihanuk taraftarı dört bakan son bir teşebbüsle Lon Nol - Sirik Matak kliğini düşürebilmek için hükümetten istifa ettiler. Ancak bu, Lon Nol'ün ekmeğine yağ sürmüştü. Sihanuk'a vekalet eden Sirik Matak istifaları kabul ederek bunların yerine dört Lon Nolcü bakan atadı. Daha sonra da bu fiili durum Lon Nol'ün askerlerinin bir girişimiyle tam darbe hareketine dönüştü.

Artık Kamboçya'da Amerikan emperyalizmi ve onun kuklaları egemen olmuştu. ABD'nin uzun zamandan beri isteği ve Sihanuk'un karşı çıktığı imtiyazları tanıdılar. Devletin tüm örgütlerine CIA ajanları ve işbirlikçiler yerleşti. ABD büyükelçiliği Pnom Pen'de yeniden açıldı. Kamboçya tamamen Amerikan emperyalizminin açık pazarı haline dönüştü.

Öte yandan Sihanuk Pekin'e gitmiş ve «ülkenin kurtuluşu için emperyalistler ve yerli ortaklarıyla sonuna kadar mücadele edeceğini» tüm dünyaya açıklamıştı. Derhal sürgünde bir hükümet kuruldu. Bu hükümetin adı Ulusal Birlik Hükümeti oldu. Kamboçya Ulusal Birlik Cephesi (FUNG) ve Kamboçya Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri'nin ülke çapında harekete geçmesi izledi.

Amerikan emperyalizminin karşısına sadece Kamboçyadaki güçler değil, onlarla tam bir dayanışma içinde olan Vietnam Kurtuluş Kuvvetleri de çıkıyordu. Lon Nol'ün darbesinden sonra Vietnam Demokratik Cumhuriyeti Kamboçya ulusal birlik cephesini desteklediğini bildirdi ve Vietnam kurtuluş kuvvetleri Kamboçya içlerine doğru ilerlemeye başladılar.

1970 yılında, Amerikan ve Güney Vietnam kuvvetleri Kamboçya'da fiilen müdahalede bulundular. Kamboçya'da savaş başlamıştı.

Amerikan kuvvetleri iki ay sonra Kamboçya'dan sözde çekildiler. Ancak Amerikan uçakları Kamboçya'yı ağır şekilde bombalamaya devam ediyorlardı.

Amerikan emperyalizminin Kamboçya'ya müdahalesi Kmer ulusal kurtuluş kuvvetlerini güçlendirmiş, halk arasında daha da fazla örgütlenmelerine yol açmıştı. Ulusal Birlik Cephesi Amerikan emperyalizmine ve onun kuklalarına karşı olan herkesin bütün gücüyle desteklediğini bir örgüt haline gelmişti. Bu örgütün çekirdeğini komünistler meydana getiriyor ve mücadele ilerledikçe harekete damgalarını vuruyorlardı. Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ve Çin Halk Cumhuriyeti ile ilişkiler kesildi.

Ancak 1971 yılına gelindiğinde, işlerin hiç de Amerikanın istediği şekilde gitmediği açıktı. Ulusal Kurtuluş kuvvetleri Kamboçya'nın üçte bi-

(Devamı 5. sahifede

'Kamboçya halkının devrimci mücadelesi kendini Türkiye egemen sınıflarına da kabul ettirdi.

Türkiye, Kamboçya'yı tanıdı

Kamboçya'da Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerinin gericilerin elindeki başkent Pnom Penh'e girmesinden bir - iki gün önce, Türkiye Dışişleri Enformasyon Dairesi yaptığı bir açıklama ile Türkiye'nin Prens Sihanuk hükûmetini Kamboçya'nın meşrû hükûmeti olarak tanıdığını bildirdi. Aynı açıklamada Türkiye ile Kamboçya arasında iyi ilişkiler kurulmasına çalışılacağı bildiriliyordu.

Beş yıl süren uzun ve güçlü bir mücadele sonunda zefere ulaşan Kamboçya halkının devrimci mücadelesinin sonucunun Türkiye'deki iktidar tarafından tanınması ve Kabul edilmesi elbette olumlu bir şeydir ve bu karar Türkiye emekçi halkının talepleriyle uygunluk halindedir.

Ama gerici iktidar Kamboçya'yı tanıma kararını, Kamboçya halkının güçlü mücadelesinin, Kamboçyalı gericilerle ABD emperyalistlerinin Kamboçya'dan tası tarağı toplayıp kaçmasına yol açan mücadelesinin doğrudan bir sonucu olarak almak zorunda kalmıştır. Kamboçya halkı gücünü, haklı olmasından kaynaklanan gücünü, Türkiye egemen sınıflarına da kabul ettirmiştir. Bu durum, Milliyetçi Cephe hükûmetinin Sihanuk hükûmetini tanıması, Kamboçya Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerinin başarısının büyüklüğünün bir başka göstergesidir.

Burada şunu da belirtmek isteriz:

1970 Kamboçya'ya Amerikan müdahalesi olduğunda ve Amerikancı Lon Nol bir darbeyle başa geldiğinde, Türkiye'de iktidarda gene bir Demirel hükûmeti vardı. O zaman Türkiye'li sosyalistler, yurtseverler, ilericiler her yerde gösterilerle forumlarla, bildirilerle Kamboçya halkına yapılan bu alçakça saldırıyı ve emperyalizmi protesto etmişler, gerçekleri halkımıza duyurmuşlardı.

O zaman Demirel hükûmeti devrimciler üzerine kolluk kuvvetlerini göndermiş, devrimcilerin ABD emperyalizmini protesto etmelerini engellemek istemiş. gözaltına alınanlar, tutuklananlar olmuştu.

Şimdi iktidarda gene aynı Demirel'in kurduğu bir hükûmet var bu hükûmet, Türkiye sosyalistlerinin, devrimcilerinin 1970 de Türkiye halkına duyurduğu bir gerçeği, Kamboçya halkının gerçek temsilcisinin Sihanuk hükûmeti olduğunu kabul etmek zorunda kalıyor. Bütün gericiler bu durumdan tarihi bir ders alsa gerek.

Bu gün daha güçlüyüz

Bu gün daha güçlü
Bileklerimiz
Toprak kadar biliyoruz
Toprak kadar seviyoruz
Toprak gibi sarıyoruz
Sizleri
Toprak gibi çatlak
Yüreklerimiz
Toprak gibi ıslak,
Sevinçli, berrak,
Yüreklerimizin
Gözleri
Toprak gibi gebe
Umutlarımız
Savaşırken üreten,
Savaşırken ekenler pirinci
Hasat ettiler savaşırken
Sevinci
Çarklar döndü
Durmadı hayat
Yaşadılar
Savaştılar
Öldüler
Yaşıyorlar
Taşıyorlar
Üç buçuk milyarın yüreklerinden
Taşıyorlar
Omuzlarında pirinç dolu sepetleri
Ve tarihin verdiği güçle
Devrim şehitlerini...
Bu gün daha güçlü
Bileklerimiz
Daha güçlüyüz
Güçlü dünya emekçileri
Güçlü Kamboçyalılar
Tarihin en kutsal hasatını yaptılar
Ürettiler
Çelikten elleriyle
Kanıyla, kemiğiyle
Özgürlüğü
Sapından çekip koparır gibi
Kuruttular yaban otlarının
Köksüz köklerini
Tarlalar temizlendi
Ne bir zararlı ot var pirinçler için.
Ne toprak ağlıyor artık
Toprak gibi seviniyoruz
Toprak gibi seviyoruz
Toprak gibi biliyoruz
Biz dünya halkları
Kamboçyalılar...

PDA ve Mao Tsetung mezhepçiliği

PDA'cılığın ayırd edici niteliklerinden önde geleni, şüphesiz ki, işçi sınıfı enternasyonalizmine karşı takındıkları tavırdır. «Entellektüel bir seçme» ile, grup olarak varlıklarını koruma kaygısıyla benimsedikleri mezhepçiliğin, belli başlı iki ayırd edici özelliği vardır. Sosyalist Bloka ve onun önde gelen temsilcisi Sovyetler Birliği'ne karşı tavır ve «Marksizm — Leninizm»in sonuna «Mao Zedung düşüncesi» ekleyerek, Mao Tsetung'un çağımızın Lenin'i olduğunu, «öğretici»sinin evrensel olduğunu iddia etmek..

Birinci noktaya geçen sayımızda kısaca değinmiştik. Bu yazıda ise, «Mao Zedung düşüncesi»nin evrenselliği ve günümüzün «Leninizm»i olduğu tezlerini ele alacağız.

Sovyetler Birliği'ni, «Sosyal emperyalist» ve «modern revizyonist» diye gösteren görüşlerin işçi sınıfı enternasyonalizmi bütünlüğü içinde rağbet bulması sonucunda, uluslararası plânda söz sahibi olabilmek için Çin halkının lideri olan Mao Tsetung'u evrenselleştirme, bir başka deyimle, «Lenin'leştirme» yoluna gidilmiştir. Böylece Marksizm — Leninizm'in sonuna bir de Mao Tse Tung düşüncesi eklenmiştir. Bu düşüncenin, günümüzün, yani «emperyalizmin çöküş çağının» leninizmi olduğu ileri sürülmüştür.

Oysa bildiğimiz gibi, Leninizm emperyalilst çağın marksizmidir. Kapitalizmin son ve can çekişen evresi olan emperyalist aşama içinde, ayrıca «emperyalizmin çöküş çağı» diye zorlama bir kavram getirmek bilimsel değildir. Bugün yaşanılan çağ, emperyalizmin çöküş çağıdır. Bu çağ içine yeni bir çağ sıkıştırmaya çalışmak, «Mao Zedung düşüncesi»nin Marksizm — Leninizm terimine eklenmesi için yapılmış bir zorlamadır.

Bugün Marksizm — Leninizm öğretisi capcanlıdır ve bilimsel sosyalizmin kriteridir. Buna, yeni bir «izm» eklemenin anlamı ve gereği yoktur. Dünyanın bugünkü maddi koşulları, yaşanılan gerçeklik, yeni «izm»lere ihtiyaç göstermemektedir. Elbette ki, her ülkenin somut pratiği, hele devrim başarısına ulaşmışsa, somut teoriyi zenginleştirir. Bu zenginleştirme, her devrimin kendine özgü bir yol izlemesinden doğar. Bu bakımdan her devrim, bizatihi bir katkı niteliğindedir. Ama her katkı, bir «izm» değildir.

İnsanlığın ve dünya toplumunun bugünkü maddî ortamı, Marksizm - Leninizme yeni bir «izm» eklenmesine ihtiyaç göstermemektedir. Marksizm — Leninizm olarak bir bütün meydana getiren bilimsel öğreti, tüm ilkeleriyle ve diyalektiğiyle, gereğince açıklayıcı ve yol göstericidir. Her ülkenin kendi orjinal yolunun ve her ülke teorisyenlerinin çalışmalarının getirdiği katkılar ise, kılavuz terimin sonuna yeni bir «izm» eklenmesi için gerekçe olamaz.

Devrimci süreç içinde Mao, hemen hemen hepsi bulunduğu toplumun somut koşullarının somu tahlillerini içeren yazılar yazmıştır. Bir başka deyimle, uzun süren devrimci savaş sırasında ve onu izleyen sosyalist kuruluşa geçiş döneminde, Mao Tsetung, bilimsel öğretinin Çin orjinalitesine uygulanmasının propaganda görevini yapmış, tahliller getirmiş, yol gösterici yazılar yazmıştır. Yoğun bir köylü ülkesi olan Çin'de, gerek Parti, gerekse Halk ordusu örgütlenmesinde karşılaşılan güçlükleri çözmek için temel prensipleri örgütlenme ilkelerini, basit dille ve yer yer Çin'in özgül yapısına, geleneksel özelliklerine uygun biçimde öğütler halinde tekrarlamıştır. Gene bu öğütleri ve direktifleri, yönlendirmeleri kaleme alırken, Çin'deki güçlü köylülük faktörünü, mistisizmi ve diğer gelenekleri göz önünde bulundurmuş, halk efsanelerinden, masallardan örnekler getirmiş, bir başka deyimle, propagandayı son derece basitleştirerek, ustaca kitlelere mâl etmiştir.

Her devrim gibi Çin devrimi de, dünya pratiğine önemli bir katkıdır. Çin halkının ve Çin demokratik devriminin lideri olan Mao'nun, ülkesinin somut yapısının tahlilinden kaynaklanan açıklamaları, düşünceleri, bu genel anlamda, o devrimin bütünlüğü içinde «katkı» niteliğindedir. Ama, «katkı»dan hareket edip, Marksizm — Leninizm'e yeni bir ek'e yani «Mao Zedung düşüncesi»ne varmak, Çin devrimi modelini ve Mao Tsetung'un katkılarını evrenselleştirmek, modelleştirmek olur ki, PDA çizgisinin kaynaklandığı yanılgı noktalarından birisi ve belki de en önemlisi bu evrenselleştirme ve modelleştirme, yani şablonculuktur.

«MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ» NEDİR?

PDA'cıların «Mao Zedung Düşüncesi»nden somut olarak neyi kastettikleri açık olarak anlaşılmamaktadır. Ancak, bazı yazılardan çıkarabildiğimiz kadarıyla: kendi deyimleriyle «emperyalizmin çöküşe gittiği çağın Leninizm'i olan Mao Zedung düşüncesi» nin somut dayanakları, «millî demokratik devrim» teorisi, «bazı felsefî yazılar» ve «Büyük Proleter Kültür Devrimi» dir.

BAZI FELSEFÎ YAZILAR

Burada ileri sürülen «felsefi yazılar»dan kasıt, Mao Tsetung'un «çelişkiler üzerine» yazıları olsa gerektir.

Gerçekten, Mao Tsetung, çelişkiler sorununa eğilmiş, çelişkiler konusundaki karmaşıklığı gidermek için, çelişkileri bir tasnife tabî tutmuştur. Bu tasnif, belki Çin halkının somut pratiği içinde yalınlık bakımından açıklayıcı olmuştur, ama söz konusu tasnifi, evrenselleştirmek mümkün değildir. Çünkü, Marksizmin her basitleştirilen konusu gibi, bu da kaçınılmaz bir şematizme ve mekanizme varmaktadır. Hele basitleştirilen konu, çelişkiler konusu gibi diyalektiğin en can alıcı noktası ise, şematizm büsbütün kaçınılmaz olmaktadır. Bu yüzden, çelişkiler konusu, «teorik bir katkı», «Marksizm — Leninizme eklenmiş yeni bir boyut» olarak ele alınamaz. Olsa olsa, bir didaktizm şematikleştirme, basitleştirme, tasniftir söz konusu olan.

YENİ DEMOKRATİK DEVRİM TEZİ

Mao Tsetung, Yeni Demokrasi adlı yapıtında, Çin toplumunun özgül yapısını ele almakta ve bu somut tahlil üzerine, Çin devrimini sınıfsal karakterini koymaktadır.

Bilindiği gibi devrim öncesi Çin toplumu yarı — sömürme ve yarı — feodal bir toplumdu. İşçi sınıfı nicelik olarak son derece güçsüzdü. Özellikle 1927'deki karşı — devrim darbesinden sonra onbinlerce bilinçli işçinin katledilmesi Çin işçi sınıfına ve onun politik örgütlenmesine ağır darbeler indirmişti. Gene Çin, çok geniş bir saha üzerinde yüzmilyonlarca köylünün yaşadığı fedodal bölünmelerin güçlü olduğu; kapitalistleşmenin, emperyalizme bağlı bir komprador zümrenin güdümünde olması nedeniyle, kapitalist üretim ilişkilerinin zayıf kaldığı, büyük şehirleri pek aşamadığı bir ülkeydi. Bu özelliklerinden dolayı Çin toplumu uluslaşma sürecinin de başlangıcındaydı.

Böylelikle ,Çin kapitalist mülkiyet ilişkilerinin toplumda hakim karakter taşımadığı, geniş topraklar üzerinde merkezi otoritenin zayıf, uluslaşmanın henüz gelişim halinde olduğu, yüzmilyonlarca köylünün yaşadığı bir ülkeydi. Ayrıca yarı — sömürge karakterini taşıyordu.

Bu özgül koşullar Çin devriminin işçi sınıfı öncülüğünde bir köylü devrimi olmasını zorunlu kılıyordu. Çinin sınıfsal yapısı gereği, devrim, anti — emperyalist ve anti — feodal'di, yani «Millî» ve «demokratik» idi. Kurulacak iktidar ise başlangıçta elbette proletaryanın mutlak iktidarı olmayacak, nüvesini işçi — köylü ittifakının oluşturduğu, tüm anti — emperyalist ve anti — feodal güçlerin ittifakı iktidarı devralacaktı. Özünü işçi sınıfı demokrasisinden alan bu iktidara Mao «Yeni Demokrasi» İşçi Sınıfı demokrasisinden alan bu iktidara Mao «Yeni Demokrasi» adını verdi ve «Halk için demokrasi; yenik sömürücüler ve emperyalist uşakları, karşı devrim kalıntıları için diktatörlük» olarak niteledi.

Bunların hiçbiri Marksizm — Leninizm için yeni bulgulr değildir. «Yeni Demokrsi»nin, kaynağını ve Halk Demokratik Diktatörlüğü'nün sınıfsal ve teorik temellerini «İki Taktik» kitabında Lenin koymuştur. Burjuvazinin devrimci barutunu yitirmesinden sonra, emperyalist çağda burjuva demokratik devrimini başarmak veya tamamlamak görevinin işçi sınıfına ve işçi — köylü iktidarına düştüğü, Lenin'in görüşleridir. Gene Lenin, III. Enternasyonal'de, az gelişmiş ülkelerdeki devrim modellerinin ipuçlarını vermiş, yarı - feodal ve yarı — sömürge ülkelerin yapılarını ele almış ve bu ükeler arasında Hindistan ve Çin üzerinde durmuş, Çin'de işçi sınıfının zayıf olduğunu da belirterek, Çin devrim yolunun başlangıç çizgisini en genel hatlarıyla göstermişti.

Öte yandan, «Yeni Demokrasi» proletarya demokrasisine dayanan Halk Demokrasisinden başka bir şey değildi ve bu da Mao Tsetung'dan önce söylenmişti.

Çin'in somut koşullarından çıkmış bu devrim yolu, Çin devriminin, dünya devrimci pratiğine getirdiği kazançlardan biridir. Ama bu yolu evrenselleştirmek, tüm az gelişmiş ülkeler için geçerli saymak yanlıştır. Bu yolu evrenselleştirip, kurtarılmış bölgelerden gelip, yani kırlardan gelip şehirleri kuşatma yöntemini —Halk Savaşını — tek geçerli evrensel yol olarak göstermek, şablonculuğun kucağına düşmektir.

«Mao Zedung Düşüncesi» patentiyle ileri sürülen, bu kırlardan şehirleri kuşatma teorisi, bütün dünyada, kendilerine «Mao'cu» adı veren, M.L. takılı grupçuklar ve çizgiler için, öylesine bir ayırdedici özellik olmuştur ki, bizdeki PDA'cıların, tarımda kapitalizmin en gelişmiş olduğu Ege bölgesi için savundukları anti — feodal mücadele bir yana, Almanya, Fransa gibi emperyalist meropellerdeki. benzeri grupçuklar dahi, bu ülkelerin kırlık yerlerinde, köylülerle başlatacakları halk savaşıyla sanayi merkezlerini kuşatıp devrimi gerçekleştireceklerini ilân edebilmektediri er .

Yine vurgulamakta yarar görüyoruz. Bütün devrimler gibi Çin Devrimi de kendine özgü bir yol izlemiştir. Bu devrim yolu, dünya devrimci pratiğine yeni kazançlar getirmiştir. Bütün ülkelerin devrimcilerinin bu kazançlardan alacakları dersler vardır. Çin devriminin açtığı yolun inceden inceye gözden geçirilmesi, her ülkenin devrimcileri için kaçınılmaması, yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Ama bu, Çin devriminin takip ettiği yolun, bütün ülkelerde, çok farklı toplumsal yapıya sahip ülkelerde, aynen uygulanacağı anlamına gelmez. Bütün devrimler gibi, Çin devriminin de incelenmesi, her ülkenin devrimcisine kendi ülkesindeki devrimci mücadele için ışık tutar. Her devrimcinin esas görevi. devrimin üzerinde yaşadığı toprakta gerçekleşeceğini, bir an bile gözden uzak tutmamak ve her türlü şablonculuğu reddetmek, gerçek anlamda «somut durumun somut tahlili»ni yapabilmektir. Ama, işçi sınıfı enternasyonalizmi tavrıyla, başta Büyük Ekim Devrimi olmak üzere bütün proleter devrimlerinden çıkartacağı ve özümleyeceği derslerle, teori — pratik hazinesini zenginleştirmek ve mücadelesine güç katmaktır.

BÜYÜK PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİ

«Mao Zedung Düşüncesi»nin aslî unsurlarından biri olduğu iddia edilen «Büyük Proleter Kültür Devrimi»nin gerekçesi olarak, «devrim»in siyasi iktidarın ele geçirilmesiyle durmadığı, dünyada emperyalizm var olduğu sürece, kapitalizme dönüşün her an mümkün olacağı, böylesi bir tehlikeye karşı, halk yığınlarının, burjuvazinin karşı devrim girişimlerini önleyecek sürekli bir devrim içinde bulunulması gerektiği ileri sürülmektedir.

Işçi sınıfının nicel ve nitel olarak pek gelişkin olmadığı büyük bir köylü ülkesinde düşük teknolojiyle ve yüzmilyonları aşkın köylü yığınlarıyla sosyalizm inşa etmenin güçlüğü. böylesine bir sosyal ortamın, kapitalizmin ve burjuva ideolojisinin gelişmesi için müsait şartları ihtiva etmesi, burjuva nitelikli addedilen gelişmelere karşı, proleter özlü bir ideolojik mücadelenin «devrim» ajitasyonu ile ileri sürülerek ön plâna çıkarılmasını gerekli kılmış olabilir. Ancak, olsa olsa Çin'in kendine özgü toplumsal şartlarının gerekli kılmış olabileceği böyle bir olayı evrenselleştirmek, sadece PDA'cıların «mezhep» anlayışı ile mümkün olabilir. Çin'de «Proleter Kültür Devrimi» adı verilen olay olup bitmiş ve hiç bir evrensel etkiye sahip olmadan yerini yeni kampanyalara, örneğin «Pi Lin, Pi Kong» yani Konfiçyüz ve Lin Piaco'yu mahkûm etme kampanyalarına bırakmıştır Proleter Kültür Devrimi denilen olayın başka ülkelerin devrimci mücadelesine yansıması olmamıştır, evrensel bir niteliğe ulaşmadığı pratikte de görülmüştür Ulaşamazdı da, çünkü, Çin oplumuna özgüydü. o toplumun şekillenmesi sürecinde geçen bir olaydı Oysa her ülkenin kendi şartları, kendine özgü devrimci yolu tayin etmekte esas faktördür

ÖZET

PDA'cıların bir çeşit alamet-i farikası (ayırd edici özelliği) sayılabilecek «Mao Zedung Düşüncesi» diye bir doktrin, bir yeni «izm» olamaz. Mao Tse Tung, elbette çağımızın önemli bir lideridir. Çin halkının ve işçi sınıfının önderidir. Çin halkının çileli iktidar mücadelesi boyunca, yol gösterici olmuştur. Devrim süresi boyunca, işçi sınıfının bilimini başarıyla uygulamış usta bir taktisyendir.

Ama, Mao Tse Tung'un önde gelen özelliği, Çin devrimini başarıya ulaştırmasıdır. Çin devriminin lideri olarak, bu devrimin dünya devrimci pratiğine getirdiği kazançlarda önemli paya sahiptir. Ama, Mao Tsetung'un eserleri Marksizm — Leninizm'e eklenecek yeni bir izm, bu anlamda bir katkı özelliği taşımaz. Çünkü Marksizm — Leninizm çağımız için yeterince açıklayıcıdır.

Dünya işçi sınıfı tarihi yazılırken, Mao Tse Tung da bütün sosyalist liderler, bütün devrim liderleri gibi hataları sevaplarıyla değerlendirilecek, kendi ülkesinde devrimi gerçekleştirmiş bir lider olarak o tarihin sayfalarındaki yerini alacaktır.

Yargılayıcı kriterler ise, Marks — Engels — Lenin'de bütünleşen devrimci öğretici ve dünya devrimci pratiğidir.

Bir önemli noktayı daha belirtmek gerekir: Bir devrimcinin tüm hayatı boyunca izlediği mücadele çizgisi bir bütün olarak ele alınır. Gene «her devrimci hayatının sonuna kadar doğru devrimci çizgiyi izler» diye bir kural yoktur. Bu açıdan bakılırsa «Mao Zedung düşüncesi»ni tutmağa hiç mi hiç imkân yoktur.

Şabloncuları, «mezhepçilere» gelince, onların yeri daha bugünden bellidir. Ve bu yerin ayırd edici özellii, bunca lâf arasında, işçi sınıına ve uluslar arası işçi sınıfı hareketine inanmamaktır.

İş Cinayetleri

(Baştarafı 6. Sayfada)

ketinde çalışan MUSTAFA AYDIN adlı işçiler düşerek ölmüşler. 19 yaşında, Elbistan'lı, Enka şirketinde çalışan HASAN AKAR ise, İskenderun Sosyal Sigortalar hastahanesinde koma halinde yatmaktadır.

Örnekleri çoğaltmaya lüzum yoktur. Zaman zaman bütün bu olup bitenlere tepki gösterilmiştir. Ancak hiçbir ilgili bu olaylar ile ilgilenmeye tevessül etmemiştir. Bu olup bitenlere «İş kazası» demek güçtür. İşçilere 18 Haziran 1974 günü, cop, tekme, küfür ve kurşunla saldırana düşmüşlerdir. Daha önceleri Dörtyol, İskenlar da bu olayların adeta savunucuları durumu derun Savcılığı, Adana ve İskenderun SSK hastahanelerinden, Basın yoluyla şimdiye kadar kaç işçinin öldüğü ve ne kadarının da sakat kaldığı hakkında açıklama yapılmasını istemiştik. Ancak, bu konuda kamu oyuna hiçbir bilgi verilmedi.

T.S.İ.P. İskenderun İlçe Teşkilatı aynı zamanda İskenderun işçilerine olayı açıklayan bir bildiri de yayınlamıştır. Bildiri özetle şöyledir:

«Biz işçiler sadece copla silahla öldürülmüyoruz. İstanbul'da faşistlerin öldürdüğü ŞAHİN AYDIN ve KERİM YAMAN gibi yurtsever gençler, Adana'da katledilen işçi HÜSEYİN ÖRNEK ve burada ölenler aynı nedenle sömürü ve zulüm, sürsün diye öldürüldüler. Bu cinayetlerin arasında hiçbir fark yoktur.

Bu cinayetler ne zamana kadar sürüp gidecek? Fabrikaları yaratan, yolları, köprüleri barajları yapan, demiri, kömürü işleyen ve günde 10 - 12 saat karın tokluğuna çalışan biz işçi sınıfı örgütlü ve kararlı bir mücadele ile iktidara gelinceye kadar.

İktidar, ancak bu uğurda mücadele veren, işçi sınıfının ve emekçi halkın sömürü ve zulme karşı muhalefetini yürüten bir örgütle alınır. Bizler sömürü, zulüm, işsizlik, pahalılık ve iş kazası adi verilen cinayetlere ancak işçi sınıfı öncülüğünde tüm emekçi halkın örgütlü ve kararlı mücadelesiyle son verilebileceğine inanıyoruz. İşte TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ bunun için mücadele ediyor.

KAHROLSUN İŞÇİ KATİLİ ŞİRKETLER VE TAŞARONLAR.

KAHROLSUN SÖMÜRÜ VE ZULÜM DÜZENİ

YAŞASIN SÖMÜRÜ VE ZULME KARŞI İŞÇİLERİN VE TÜM EMEKÇİLERİN MÜCADELESİ

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCADELEMİZ.

SOSYALİZMİN TEMEL KAVRAMLARI

TEKELCİ REKABET VE TEKEL KÂRLARI

Serbest rekabetçi kapitalizmin bir yerden sonra burjuvazinin sermaye birikimini engeller hale geldiğini ve bu durumda en güçlü kapitalistlerin birleşerek tekelleri oluşturduğunu ve bir arada davranarak serbest rekabet şartlarına fiyatların ve kârların serbestçe piyasada belirlenmesine son vererek, kapitalizmin serbest rekabetçi dönemden tekelci döneme geçmesine yolaçtıklarını ve bunun sermayenin gelişmesinin doğal bir sonucu olduğunu geçen yazımızda görmüştük. Bu hafta kapitalist tekellerin işleyiş tarzları üzerinde biraz daha ayrıntılı olarak durmak istiyoruz.

Her kapitalist tekelin amacı ve varlığını sürdürme aracı tekel kârları elde etmektir. Tekel kârı tekelci burjuvazinin bütün toplum üzerinde kurmuş olduğu egemenliği sayesinde el koyduğu kârlardır. Tekelci döneme geçilmesiyle tekellerin egemenliği serbest rekabete son vermiştir. Böylece, kapitalizmin bu serbest rekabetçi dönemi karakteristik olan, piyasadaki tek tek üreticilerin bireysel kâr oranlarının piyasada kendiliğinden ortalama kâr olarak teşekkül edeceği bir şekilde eşitlenmesi olgusu da son bulmuştur. Şimdi fiyatlar piyasada değil, tekeller tarafından belirlenmektedir. Tekeller, muazzam ekonomik ve politik güçlerine, ellerinde bulundurdukları devletin gücüyle ve diğer araçlarla fiyatları istedikleri gibi belirliyebilmekte, piyasaya dikte ettirmektedirler. Bu sayede, toplumsal zenginliğin büyük bir kısmına tekel kârları şeklinde el koyabilmektedirler. Üretim araçlarının mülkiyeti ve dolayısıyla üretilen ürünlerin mülkiyeti tekelleştiit için bir avuç tekelci kapitalist piyasaya tekel fiyatlarını dikte edebilmektedir. Bu sayede kârları da artmaktadır.

Fakat tekel fiyatları ve dolayısıyla tekel kârları da sınırsız değildir. Bir kere, eskisinden değişik şartlar altında da olsa, tekeller arası bir rekabet vardır. Her tekel grubu en fazla kârı elde etmek, diğer tekellerin kârlarına da el koymak ve [illegible] varlığını sürdürmesi için piyasada mücadele etmek zorundadır. Bu acımasız mücadele içinde her tekelin elde ettiği kârı. o tekelen gücünün çapına, örgütlenme derecesine, devlet üzerindeki etkisine, hammadde kaynakları ile pazarlar üzerindeki kontrolünün miktarına bağlıdır.

Tekellerin ekonomik ve politik güçlerini kullanarak el koydukları tekel kârlarının kaynağı nedir? Bu kârlar işçilerin ürettiği artı değerin bir parçasından başka birşey değildir. Üstelik tekelci dönemde işçilerin artı değer yaratma yetenekleri gelişen bilim ve teknik sonucu daha da artmış, halbuki gerçek gelirleri azalmaya devam etmiş ve, böylece kapitalistlerin el koydukları artı değer miktarı ve dolayısıyla işçilerin sömürülmesi daha da artmıştır. Emperyalist tekelci burjuvazi, tekelci dönemde serbest rekabetçi dönemden farklı olarak bazı yeni kâr alanları daha bulmuştur. Bunları şöyle sıralıyabiliriz:

Tekelleşememiş burjuvazinin kârlarına el koymak; küçük meta üretimi yapan köylülerin, sanatkârların v.b. ürettikleri değerin bir kısmına el koymak; enflâsyonu körükleyerek ve böylece ulusal gelirin tekellerinin lehine yeniden otomatikman dağılmasını sağlıyarak bütün halk sınıf ve tabakalarının elindeki değerlerin bir kısmına el koymak; tekellerin çıkarına çalışan emperyalist devletin elindeki fonlardan faydalanmak; dünya pazarlarındaki fiyatların belirlenmesini etkileyerek, sermaye ihraç ederek ve eşit olmayan değişim ile az gelişmiş, sömürg ve yarı sömürge ülkelerde üretilen ulusal geliri emperyalistçe sömürmek. Emperyalist dönemde tekelci burjuvazi bütün bu imkânlardan faydalanarak sömürüsünü. baskı ve zülmunü arttırmıştır.

Görüyoruz ki, tekel kârları tekelci burjuvazinin gerek kendi halkını, gerekse diğer halkları sömürerek ve soyarak ele geçirdiği kârlardır. Ve bu tekelci burjuvazinin halkların sırtına yüklediği büyük bir yüktür.

Tekellerin ortaya çıkması rekabeti ortadan kaldırmaz. Bu iki anlamda doğrudur: Önce, mutlak bir tekel. tekelci sermayenin mükemmel ve dokunulmaz bir egemenliği hiçbir zaman söz konusu değildir. Tekelci sermayenin dışında kalan kesimlerde tekel dışı sermaye ve küçük üretim alanlarında tekellerin varlığından etkilenen bir şekilde de olsa, serbest rekabet varlığını sürdürür. İkinci olarak, tekelci döneme geçilmesi rekabetin ortadan kalkması değil, sadece serbest rekabetten. tekelci rekabete geçilmesi demektir.

Tekelci rekabet tekeller arası rekabettir. Günümüz dünyasında olup bitenlere, tekellerin tekel dışı kesimlerle küçük üreticileri. kendi kâr amaçları için nasıl kendisine bağlamaya çalıştığını, büyük sermaye güçlerinin sermaye ihracını sağlamak ve sürdürmek için yol açtıkları savaşları. dünyayı paylaşma mücadelelerini, AET ile ABD ve Japon tekellerinin mücadelesini, AET içindeki tekellerin birbirleriyle kapışmasını, para bunalımlarının ve benzeri olayları gözlersek, bu rekabetin hangi boyutlara ulaştığını, tekellerin birbirlerinin kuyusunu kazmak için nasıl ince ve aynı zamanda zorba yöntemlere başvurduğunu kolayca görürüz.

Tekel, serbest rekabeti ortadan kaldırarak, aynî zamanda kapitalist üreticinin davranışlarını kendiliğinden ekonomik kanunlara göre ayarlaması imkânını da ortadan kaldırır. Serbest rekabetin yerine tekellerin ekonomik ve ekonomi dışı zor ve egemenliklerin geçer. Bu, tekellerin her istediklerini yapabilecekleri anlamına gelmez. Faaliytleri ve kapitalist üretim ve sömürü sürecinin gelişimi ekonominin ve toplumun objektif şartları tarafından belirlenir. Değişen yöntemler ekonomi dışı başka ve müdahaledir. Nasıl serbest rekabet ekonominin kanunlarını kendisi bulmamış, sadece onları uygulamışsa, tekelci rekabet de kapitalist üretim tarzının gelişmesinin bu aşamasında ekonomik kanunların zorunlu bir sonucu olarak ortaya çıkmış ve bu kanunların doğrultusunda işlemiştir.

Tekelci rekabet çeşitli biçimlerde ortaya çıkar. Bu ülkede ve uluslararası plânda devletin mücadelesidir. Tekelci rekabet tekel gruplarının toplumdaki güç ve iktidar merkezlerini ve özellikle devleti ele geçirme mücadelesi şeklinde ortaya çıkmaktadır. Tekelci rekabet, serbest rekabetin basit bir devamı değil, sermayeler arası ilişkilerin yeni bir aşamasıdır. Tekelci rekabet hem tek tek sermaye grupları arasında anlaşma, birlikte davranmayı hem de tek tek grupların birbirini boğazlamasını, zor kullanmasını içerir.

Tekellerin ortaya çıkmasında mümkün olan en fazla tekel kârlarının elde edilmesi ve pazarın ele geçirilmesi sorunu belirleyici olmuşsa da, tekeller, sadece bir pazar egemenliği olgusuyla açıklanamazlar.

Tekeller tekel karlarını, sadece mallarının fiyatlarını, tekel fiyatları şeklinde belirleyerek sağlamazlar, aynı zamanda pazarın mallara karşı talebini de önemli ölçüde etkiliyebilirler. Fiyatların istedikleri gibi değişmesini, piyasaya sürdükleri mal miktarı ile ayarlıyabilirler. Tekel fiyatı, tekellerin gücü ile belirlenen ve serbest rekabetteki piyasa fiyatının üzerinde olan bir fiyattır. Tekeller gerek alıcıların talep gücünü, gerekse diğer tekellerin rekabetini her zaman göz önünde tutmak zorundaysalar da, fiyatların yüksek bir düzeyde belirlenmesini çoğu durumda sağlarlar. Bu da onların kârlarını artırır.

Tekeller, tekelci fiyat politikalarını uygulamada çeşitli metotlar kullanırlar. Başlıca metot, belli bir daldaki en büyük kapitalistlerin çeşitli biçimlerde fiyatı aralarında tespit etmeleridir. Bu durumda diğer üreticilerin büyüklerin koyduğu fiyatın dışına çıkmaları hemen hemen imkânsızdır. Fakat her ne şekilde olursa olsun tekel fiyatlarının sağlanması için bunu koyanın belli bir güce sahip olması gerekir. Öte yandan, tekel fiyati her zaman en yüksek fiyat anlamına gelmez. Önemli olan fiyatın belirleniş şeklidir. Tekelci rekabette bu, serbestçe piyasada değil, tekeller tarafından ve tekeller arasında belirlenir.

Tekel fiyatlarından en fazla emekçiler zarar görür. Değil ücretlerinin gerçek olarak artması için, sadece azalmasına karşı durabilmek için bile güçlü bir mücadele vermek zorundadırlar. Fiyatların sürekli artışı, işçilerin daha fazla ücret için mücadeleye girmelerini doğurur. Kapitalist ülkelerdeki fiyat artışlarının baş sorumlusu. tekel kârları elde etmek için her şeyi yapan tekelci burjuvazidir.

Tekellerin ortaya çıkmasına üretimin yoğunlaşması sebep olmuştu. Sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi ilerledikçe. tekelleşme süreci de buna paralel olarak gelişir.

ABD de şirketlerin yüzde 1'i bütün şirketlerin toplam sermayesinin yüzde 50'sini ellerinde bulundurmaktadır. Federal Almanya'da hisse senetli şirketlerin yüzde 2.3'ü bütün sermayenin yüzde 49.5'ini, limited şirketlerin yüzde 0.8'i, limited şirketlerin toplam sermayesinin yüzde 59.9'una sahiptir. Japonya'da elli bin şirketten 100 şirket toplam sermayenin yarısını ellerinde bulundurmaktadır.

Bu sayılar, sermayenin nasıl dağıldığı hakkında, tekelleşme hakkında bir bilgi veriyorsa da sermayenin gerçek yoğunlaşma ve merkezileşme derecesi gene de bu sayılardakinden çok daha ileri bir düzeydedir. Çünkü söz konusu şirketler her ne kadar hukuki olarak ayrı ayrı şirketler halinde iseler de, gerçekte, büyük tekel grupları aynı zamanda birçok dev şirketi kontrolleri altında tutmaktadırlar. Bir tekel grubu yüzlerce ayrı şirketten, bankadan ve işletmeden meydana gelmektedir.

Son yıllarda, özellikle ikinci dünya savaşı sonrasında, emperyalist kapitalist dünyada sermaye birleşmeleri, şirketlerin birleşmesi, birbirlerini satın almaları, daha büyük ölçülere ulaşmaları büyük boyutlara erişmiştir. Tekeller varlıklarını, özellikle sosyalist sistem ve işçi sınıfının mücadelesi, ulusal kurtuluş savaşları karşısında ancak böyle sürdürebilmektedir

Gelecek hafta bankaları ve finans kapitali ele alacağız.

M.C. Hükümetinin ekonomik tedbirleri

(Baştarafı 1. Sayfada)
ye'nin - yalnız kendilerinin değil - en acil çözüm bekleyen sorununun pamuk ihracatındaki tıkanıklık olduğunu ileri sürmektedirler. Gerçekten de 200 bin tonu Tariş depolarında olmak üzere halen 400 bin ton pamuk tıkanan ihraç imkânlarından dolayı dağlar gibi yığılıp kalmıştır.

Öğrenildiğine göre hükümet onca laf salatasının yanında bu konuda yüzde 25'lik bir vergi iadesini öngörmekte ve tıkanıklığı böylece açacağını ummaktadır. Oysa kendi can derdine düşmüş olan uluslararası finans kapitalin yakın dönemde Türkiye'nin pamukları için - yeterli - bir pazar olabilmesi pek mümkün görünmüyor. Türkiye'de uygulanacak yüzde 25'lik bir vergi iadesi Türkiye'deki pamuk stokunu «dünya pazarında ki fiyatlarla» ihraç edebilme olanağı verecektir. Oysa sorun sadece fiyat sorunu değildir artık. İngiltere öteden beri «damping dahi yapılsa» pamuk alımına ambargo koymuştur. AET ülkelerinde Birmanya, Hindista ngibi diğer pamuk üreticilerinin dampingli fiyatlarına rağmen pamuk ithalatında yoğun bir isteksizlik hüküm sürmektedir. ABD kendi iç tüketimini güçlükle imalat sektörlerine aktarabilmektedir. Geriye ciddi bir alıcı olarak sadece Sovyetler Birliği kalmaktadır ki, Irmak hükümeti zamanında imzalanan yeni ticaret protokolunda Türkiye'nin, SSCB'ye yapacağı ihracatta pamuğa tanınan kontenjan 2 milyon dolardan ibarettir.

Hükümetin altını anlamsızca çizdiği bir başka ekonomik kararı ise gübre fiyatlarının indirilmesidir. Sayıları son derece sınırlı kapitalist tarım işletmeleri sahiplerine (tarım kapasitelerine) yarayabilecek bu fiyat indiriminin hazineye yükleyeceği külfet çok pahalı bir faturayı haber vermektedir.

Dışpazarı olmayan, lüks tüketim maddelerine ağırlık tanınmış bu güdük, bu çarpık ve bu bağımlı sanayileşme ile Milliyetçi Cephe hükümeti ve onu güden finans grupları istemez yeni kaynaklar yaratmak durumundadırlar.

Ya tarımda topraklara kentler de emlaklara vergi konacaktır ki bu MC koalisyonunun parçalanması demektir ve Demirel 1969'da Demokratik Parti'nin doğmasına yol açan deneyi ile bunu pek iyi bilmektedir; ya da geniş emekçi kitleler üzerine yeni vergiler konacaktır. Vasıtalı ve vasıtasız vergilerde getirilecek her artış ise emekçi halkımızın sosyal muhalefetini sertleştirecek, çerden çöpten kurulmuş bir dengeye yaslanan MC hükümetini devirecektir.

Enflasyon ve karşılıksız para basımı ise egemen sınıfların kaynak yaratmak için bu öteden beri başvurmaktadırlar. Bu da sonunda emekçi yığınların sırtına ağır bir yük şeklinde binmekte, tefecilerin kârları artırmaya yaramaktadır.

MC hükümetinin bu iki sözde kaynak bulma ve emperyalistlerin kredi almaktan başka çaresi yoktur.

Üstelik uluslararası işçi sınıfı hareketinin yeni zafer müjdelerinin duyulduğu bir Dünya'da ABD'nin ne de işsizlik oranları gittikçe yükselen, dalgalanmaya bırakılan paraları sık sık boğulma tehlikesi geçiren AET ülkelerinin, Türkiye'deki cılız, güçsüz, asalak ortaklarına (yerli finans kapitale) dişe dokunur bir destek olmaları yakın dönemde pek mümkün değildir.

Kısacası hükümeti kurarak zafer çığlıkları, kurt ulumaları yükselten Milliyetçi Cephe hükümeti açık faşist bir yönetime gitmeyi göze alamadıkça ömrünü uzun tutacak bütün yolların kesik olduğunu görecektir. Unutulmamalıdır ki Türkiye'de sömürücü gençlerin içine düştükleri bunalım, Dünya kapitalist sistemindeki bunalımın bir sonucu, bir parçasıdır.

Faşist saldırılara

(Baştarafı 1. Sayfada)
ğini» sağlamakta ve olay yerinde saldırıya uğrayan ilerici öğrencileri gözaltına alıp tutuklamaktadır.

Bu faşist tırmanma bir ileri aşamada «çıkan olayların teşvikçileri» iddiasıyla üniversite dışındaki sosyalist ya da ilerici, demokrat, örgütlerin, yasalar çerçevesi içinde faaliyet gösteren örgütlerin, ve yayın organlarının kapatılması ve üyelerinin tutuklanması için bir genel saldırıya geçmeyi amaçlamaktadır. Çıkartılan olaylarla bu saldırıya maddi bir temel hazırlanmak istenmektedir. Amaç budur. Ve bu yöntem 12 Mart'da egemen sınıflar tarafından aynen uygulanmıştır. İlerici güçleri ve Türkiye toprağında maddeleşmiş olan sosyalizmi yok etmeyi 12 Mart döneminde başaramayan Faşistler şimdi aynı yöntemlerle aynı şeyi bir kere daha denemeğe girişmiştir. Mevcut iktidarın yapısı ve niteliği bu girişimlere daha fazla olanak tanımaktadır.

Öte yandan öğrenci gençlik kesimindeki dağınıklık ve örgütsüzlük faşistlerin bu girişimini daha da kolaylaştırmaktadır.

Bu aşamada devrimci öğrenciler neye dikkat etmelidir.

Herşeyden önce, öğrenci gençlik kitlesinin birlik ve beraberliğinin sağlanmasına, faşistlerin teşhir edilmesine ve «sağ-sol çatışması» diye bir şey olmadığını, sadece faşist saldırılar olduğunu geniş öğrenci yığınlarına ve kamu oyuna çeşitli şekillerde duyurmaya ve bu saldırıların arkasında yatan egemen sınıfların tertiplerini açıklamaya çalışmalı böylece daha geniş emekçi ve öğrenci yığınlarını faşizme karşı kitle mücadelesine katmalıdırlar.

İkinci olarak, 12 Mart öncesinin şartları bir kere daha hatırlanmalı, o dönemde düşülen yanlışlar iyice açığa çıkarılmalı, aynı yanlışlara bir kere daha düşülmemelidir. Özellikle, hakim sınıfların devrimcileri halktan tecrit etmek, devrimci-ilerici öğrencileri üniversite duvarları içine sıkıştırma plânının gerçekleşmesine fırsat vermemelidir.

Faşist saldırılara karşı koymanın tek yolu, geniş öğrenci kitlesinin örgütlü mücadelesidir. Bireysel karşı çıkışlar ve daha da önemlisi, egemen sınıfların ve faşistlerin tespit ve tayin ettikleri alanda ve onlar tarafından belirlenen ve zorlanan mücadele biçimleriyle mücadeleye girmek her zaman sadece kitlelerden soyutlanmaya ve yenilgiye götürür. Faşistlerin devrimci gençliği götürmek istedikleri yer işte burasıdır.

Faşistler, hiçbir zaman geniş öğrenci yığınlarına, haklı talepleri uğruna mücadeleye giren kitlelere saldırmayı göze alamazlar. Onlar, geniş öğrenci kitlesinin içinde bir avuçtan ibarettir. Ve onlar geniş öğrenci kitlesinin çıkarlarına ters düşmektedirler. Ama faşistlerle mücadele birkaç kişinin kitleden kopuk düellosu şekline indirgendiğinde, bundan kârlı çıkacak olan gene onlardır. Bu durum devrimci öğrencilerin geniş kitlelerden soyutlanmasına yol açacak, egemen sınıfların «sağ-sol çatışması vardır» teranelerine maddi temel hazırlanmış olacaktır. Bunu hiçbir zaman unutmamak gerekir. Eski düşülen hatalardan ders çıkarmalıyız. Bu gençliğe itidal tavsiye etmek, «oturun oturduğunuz yerde birşey yapmayın, yoksa faşizm gelir» demek değildir. Sadece bireysel terör yöntemlerine 12 Mart öncesindekine benzer mücadeleler içine girmeyip, tersine en geniş öğrenci yığınlarının birliği ve beraberliği için, ortak demokratik eylemi için çalışın ve bunu örgütleyin demektir.

Sosyalizm dışı bir çizgi olan sağ sapma, gençliğin susup oturmasından yanadır. Bu tavır örgütlü mücadeleyle susturulmalıdır. Bireysel terörle, serüvenlerle flört eden, çeşitli «sol» goşist eğilimler ise «nerede hareket orada bereket» teorileri yaymakta, örgütsüz se dağınık bireysel mücadele çağrıları yapmaktadırlar. Gençlik hareketinin örgütsüz olduğu bu dönemde temel görev bu örgütlenmeyi doğru bir şekilde sağlamaktır. İşçi sınıfı sosyalistlerinin temel görevi budur. Ve şu unutulmamalıdır ki, Türkiye'de gençlik meselesini doğru bir şekilde çözüme bağlayamamış bir sosyalist hareket, hiç bir zaman başarılı olmayacaktır.

Hatalara düşülmemenin tek yolu, devrimci gençlik hareketinin birliğinden geçer. Bunun için gençlik örgütlerinin temsilcileri aralarındaki ikinci dereceden ayrılıkları abartmadan biraraya gelmek, ortak örgütlenme ve mücadele için çalışmak zorundadırlar. Faşistler ancak böyle tecrit edilebilir.

Devrimci gençlik hareketi öte yandan kendi haklı mücadelesini, demokratik üniversite kavgasını, işçi sınıfının ve emekçi halkın bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesi ile birleştirmeyi de sağlamak zorundadır. Örgütlü gençlik mücadelesi ancak bu şekilde, ülkedeki sosyal muhalefetin, emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı verdiği mücadelenin organik bir parçası olabilir. Ancak bu şekilde faşizmin kanlı ve halk düşmanı yüzünün geniş emekçi yığınları tarafından açıkça teşhis edilip faşizmin tecrit edilmesi ve geriletilmesi mümkün olacaktır. Asla unutmamalıyız ki faşizme karşı çıkacak, onu geriletecek ve sonunda halkın demokratik iktidarı ile birlikte faşizmi mezarına sokacak güç, demokrasi ve özgürlükden yana geniş yığınların teşkilâtlı gücü ve topyekûn mücadelesidir.

Hapisteki

(Baştarafı 1. Sayfada)
Bu gidişle kıyasıya işletilen baskı organlarının daha pek çok devrimciyi, ilericiyi aynı akıbete uğratmak isteyecekleri açıktır.

Hapishanelerde tutuklu olan sosyalistlere, devrimcilere ve yurtseverlere karşı dayanışma görevimizi unutmamak, bir yandan demokratik haklarımızı kullanırken; onların salıvermeleri için örgütlü ve bilinçli bir kitle mücadelesi verirken; öte yandan, arkadaşlara olan dayanışma ve yardımlaşma görevimizi yerine getirmek önemli sorumluluklarımız arasındadır.

Bağımsızlık

(Baştarafı 1. Sayfada)
len halkların temsilcileri, ilerici gençlik, kapitalist ülkelerin ve diğer ülkelerin ilerici kamuoyu bu mücadeleyi her zaman desteklediler. Sosyalist ülkeler Hindi Çini halklarına her türlü maddi yardımda bulundular. Hindi Çini halklarının mücadelesinde dünya emperyalizmine karşı mücadele veren üç temel gücün, sosyalist sistemin, uluslararası işçi sınıfı hareketinin ve ulusal kurtuluş hareketinin birliği ve dayanışması yaratıcı bir şekilde hayata uygulandı. ABD emperyalizmi, Kamboçya'da böyle ezildi, tası tarağı toplayıp kaçması böyle sağlandı.

Kamboçya halkının bu büyük zaferi ve onu çok yakından izleyecek Vietnam'daki zafer, emperyalizmin nihai çöküşünü hızlandıran ve bütün dünya halklarına zaferler müjdeleyen dünya tarihine büyük harflerle şimdiden yazılmış muazzam olaylardır. Hindi Çini halklarının mücadelesi hepimize örnek, bütün gericilere ders olsun.

Yaşasın Hindi Çini halklarının büyük mücadelesi!

Yaşasın bütün ilerici güçlerin birliği ve dayanışması!

Yaşasın Hindi Çini Halklarının öncüleri İşçi Sınıfı Partileri.

Kahrolsun ABD emperyalizmi ve uşakları!

Devrimci Sendikalar DİSK'te birleşiyor

Tek - Bank - İş Sendikası, olağanüstü genel kurulunda 16 şubeye kayıtlı 2.500 üyesiyle DİSK'e katılma kararı alınmıştır.

Yaptıkları açıklamada «Türk - İş'in bu gün işçi sınıfına ayak bağı olduğu ve içten içe çürüdüğü açıktır. Bu nedenle sendikaların bağımsızlığı bırakarak DİSK çatısı altında birleşmelerine inanarak, oy birliğiyle bu karara vardıklarını» belirtmişlerdir.

Yine 18 Nisan günü İzmit'de toplanan bağımsız Petro - Kimya - İş Sendikası Genel Kurulu da. şube kongrelerindeki temenni kararlarını da göz önüne alarak DİSK'e katılma kararı almışlardır.

Ankara'da kurulu Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırma Kurumunda işçileri temsil eden Bilim - İş Sendikası da 11 Nisan günü yaptığı olağanüstü genel kurulunda DİSK üyesi Sosyal - İş Sendikası'na katılma kararı almıştır.

CEYLANPINAR İŞÇİLERİ DİSK'E KATILIYOR

Önceleri patron yanlısı sarı Türk - İş'e bağlı Tarım - İş ve bağımsız gibi görünmekle birlikte aslında CHP'ye yakın TİS tarafından «paylaşılmaya» çalışılan Ceylanpınar'lı 3000'e yakın işçi kardeşimiz, bu oyunlara gelmeyeceklirini göstermişler, DİSK'e katılan ÇAPA - İŞ sendikasına girmeye karar vermişlerdir.

Daha önceleri işçiler tarafından destek gören TİS, olayların gelişiminde pasif davranmış ve işçilerin mücadelesinin gerisinde kalmıştır. Çapa - İş'in Ceylanpınar'da örgütleneceğini duyan TİS Genel Başkanı, sözde «seminer» yapmak, aslında ise kurulacak sendikayı engellemek için Ceylanpınar'a geldi. İki gün süren seminer (!) çalışmalarında bilinen nakaratları tekrarlayan Gündüz Bey'den sonra işçi kardeşlerimiz konuşmuşlar ve hesap sormuşlardır

İşçilerin hesap sormaları karşısında TİS Başkanı başını önüne eğmekten başka bir şey yapamadı. Daha sonra söz alarak DİSK'e saldırmaya kalkışınca, işçilerin toplu tepkileriyle karşılaştı. İşçiler, «Sen herkese saldırabilirsin ama DİSK'e söz söyleyemezsin.» dediler ve devam ettiler; «Biz DİSK'e bağlı bir sendikayı sizin tepenizde kuracağız.»

İşçiler «1 Mayıs Bayramı» kutlanırken yeni sendikalarının şubesini açacaklardır. İşçiler diğer sendikaları yok edip, kendi sınıf çıkarlarını savunacak ileri ci bir sendikada kenetlenmek istiyorlar. Hepsinin ağzında tekbir slogan var: «Bütün işçiler birleşin.»

İşçi kardeşlerimiz artık büyük bir güç olduklarını, bir yumruk gibi sıkı ve birlik olunca kendilerini yenecek hiç bir güç olamayacağını anlamışlardır.

Sıkıyönetimin

(Baştarafı 1. Sayfada)
masında, kendi somut pratiği ile yaşamıştır.

Sıkıyönetimin bildirisinde gene 12 Mart döneminin üslubuyla huzur bozuculardan, tahriklerden sözedilmektedir. İşçilerimizin en doğal haklarından olan grev ve dolayısıyle toplu sözleşme hakkını ellerinden alan bu türden yasaklama ve engellemeler anayasal özgürlükler le bağdaşmayan zaten bir hayli kısıtlı «demokrasi» ile uzaktan yakından ilişkisi olmayan kararlardır.

Öte yandan sıkıyönetim bu yasak — kısıtlama — kararının Milliyetçi Cephe iktidarıyle birlikte getirilmesi dikkatlerden kaçmayan bir olgudur. Açıkça görülmektedir ki hakim sınıflar kendilerini bekleyen ekonomik çıkmazın getireceği büyük bunalımları, işçi sınıfımızın ekonomik ve demokratik haklarını insafsızca kısıtlayarak atlatmak eğilimindedirler. Başta işçi sınıfımız olmak üzere, tüm emekçi halkımızın, demokrasi ve özgürlük yanlısı bütün toplumsal güçlerin Sıkıyönetimin bu kararına ve bizzat sıkıyönetimin devamına karşı çıkmaları en acil demokratik hak ve görevleridir.

Bağımsız

(Baştarafı 3. Sayfada)
rini çoktan kontrolü altına almıştı. 1972 yılında Lon Nol kendini Cumhurbaşkanı ilân etti ve ülkeyi kararnamelerle yönetmeye başladı.

1973'te Vietnam kurtuluş kuvvetlerinin desteklediği Kmer Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri Pnom Pen'i kuşatmış ve kentin tüm kara bağlantılarını kesmişti. Zaten halkın desteğine sahip olmayan Lon Nol, bütün desteklerini de birer birer kaybediyordu. Amerikan bombardımanı da gittikçe şiddetlenmiş, sivil halk yüz binlerce ölmüştü Şiddetli bombardıman yüzünden Pnom Pen'in kuşatılması bir süre gevşetildi.

1973 Paris Vietnam barış görüşmelerinden ve barış anlaşmasından sonra, Ağustos ayında, Kongre kararıyla Amerikan bombardımanı durduruldu. Ancak Amerikan askeri yardımı kesilmedi.

1975 yılına gelindiğinde Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerinin güçlü saldırısı karşısında artık kukla Lon Nol hükümeti iyice geriledi. Ulusal Birlik Cephesi artık ülkede hakimdi ve halk onun arkasındaydı. Pnom Pen'in 17 Nisan sabahı düşmesiyle Kamboçya halkı zafere ulaştı.

Vietnam

(Baştarafı: 1. Sayfada)
etnam Ulusal Kuruluş Cephesi'nin istediği de bundan farklı bir şey değildi zaten.

Bu olay, ABD emperyalizminin siyasal platformda AET'ye her zaman için söz geçiremediğini ve Vietnam Devrimcilerinin zaferinin bu ayrılıkları şu yüzüne çıkardığını ortaya koymaktadır.

LENİN'İ 105. DOĞUM YILDÖNÜMÜNDE ANIYORUZ

22 Nisan 1870'de Volga nehri kıyısındaki, Simbirsk şehrinde Ulyanof ailesinde Vladimir İliç adlı bir çocuk dünyaya gelmişti.

Artık onun doğumu üzerinden yüzyıldan fazla bir zaman geçmiş bulunuyor. Bu yıllar içinde insanlık büyük ilerlemeler kaydetti. Özellikle sosyalist ülkelerin halkları uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi büyük başarılara ulaştı. Sosyalist ülkelerin halkları ve bütün insanlık bu muazzam başarılarını Lenin'e ve leninizme borçludur. Halklar, yüce Lenin'i sonsuz bir sevgiyle seviyorlar. Lenin'i sevmek demek, hayatı ve devrimci mücadeleyi Lenin'in anladığı gibi anlamak demektir. Tertemiz pırıl pırıl ahlâkı, eşsiz alçak gönüllülüğü ve sadeliği, tükenmez devrimcilik enerjisi, son derece titiz çalışma ilkeleriyle, alabildiğine fedakârlığı, sömürücülere karşı amansızlığı ve emekçi insanlara karşı sonsuz sevgiyle Lenin, bütün insanların kalbinde sonsuza dek yaşayacaktır.

Lenin'i görmek, yakından tanımak, onunla çalışmak mutluluğuna ermiş çağdaşları, çok haklı olarak, gelecekteki sınıfsız toplumun insanları için, Viladimir İliç'in ilk ve en büyük örnek olacağını söylemektedirler.

Lenin'in adı, büyük davası ve öğretisi, binlerce yıl yaşayacaktır.

Burjuva demokrasisi ve faşizm

«Milliyetçi Cephe» adını alan dört sermaye partisinin koalisyonun hükümet olması ihtimalinin çoğaldığı şu günlerde, bir yandan anti-demokratik baskılar yoğunlaştı; öte yandan da Milliyetçi Cephe'nin vurucu gücü sayılan faşist komandoların saldırganlıkları arttı. Her gün yeni bir saldırı ve cinayet haberi okunuyor.

Bugüne kadar «faşizm» sözünü pek kullanmayan büyük sermayenin liberal görünümlü yazarları, tekelci sermayenin organları olan gazetelerin büyük çoğunluğu, bile «faşizm tehlikesi» çığlıkları atmaya başladılar. 12 Mart öncesinde kitlelerde yaygınlık kazanmamış olan «faşizm» kavramı, artık yavaş yavaş aydın tabakaların bilincinden kitlelere doğru yayılıyor. Anti faşist bilinç, kitlelerde, henüz el yordamıyla da olsa gelişiyor.

Faşizm tehlikesinin ve faşizm tehdidinin toplumda yer etmeye başlamasında, 12 Mart sonrası dönemde yaşanan deneyin olduğu kadar, genel bilinçlenme ve uyanışın, bunun yanında da «Milliyetçi Cephe»nin niteliğinin önemli payı var.

Dört sağ partinin, sınıf temeli benzerlikler taşıyan DP'den kopardıkları 10 kişiyle, yani «buçukuncu» partiyle oluşturdukları Meclis çoğunluğu, Türkiye'de, tekelci sermayenin en gerici, en şoven ve Amerikancı kanadının gerici tefeci - bezirgân ortaklığı ile baskı ve tahakkümünü sürdürme çaba ve adımının dışa yansımasıdır. Egemen sınıfların bu tercihleri, yani işçi sınıfı başta olmak üzere emekçi kitlelerin bilinçlenmesi ve ekonomik - demokratik - siyasal mücadeleye atılması ölçüsünde, çeşitli görünümlerde faşist alternatifler düşünmesi tabiidir. Sosyal pratiğin çeşitli deneyleri benzeri durumlarla doludur.

Gerek dünyadaki güçler ilişkı ve çelişkisi, gerek Türkiye'de çeşitli güçlerin şu andaki durumu, egemen sınıfların kendi iç çelişkileri ve kitlelerin uyanışı, belki açık faşizme elverişli değildir. Ama sinsi bir faşizm uygulaması hem mümkün hem de beklenir birşeydir

«Faşizmin iktidara gelişi, bir burjuva hükümetinin ou başka burjuva hükümetinin yerine geçmesinden ibaret değildir. Burjuvazinin bir sınıf hâkimiyeti biçiminin yerine, yani burjuva demokrasisinin yerine, bir başka hâkimiyet biçiminin: açık törörcü diktatörlüğün geçmesidir.» (Dimitrov. Seçme Eserler, Fr. basım. Cilt II. sf. 8.)

Şu halde, doğru durum tesbiti için, önce bakmamız gereken ,faşsit uygulamaların, gelişmelerin niteliği, yönü ve vardığı noktadır. Kısaca, iktidarın yapısında nitel bir değişiklik söz konusu mudur? sorusu sorulmalıdır. Birtakım nicel değişiklikler, şüphesiz ki taktiklerimizi, atacağımız adımları belirler; bunlarda, bazı (nicel) değişiklikler yapmamızı gerekli kılabilir. Ama, çalışma ve mücadele biçimlerimizi kökünden değiştirmeyi, meselâ faşizm şartlarının zorunluluğuna uydurmayı ancak iktidar yapısındaki nitel bir değişiklik gerektirir.

Yukarıdaki sorunun cevabını vermeden önce, artık iyice bilinen bir doğruyu bir kere daha tekrarlamaktan kaçınmayalım.

Sınıflı toplumlarda, her iktidar biçimi, egemen sınıfın baskısına ve tahakkümüne dayanır. Daha açık söylemeye çalışırsak, sınıflı toplumlarda, üretim araçlarının mülkiyetine sahip olan azınlık (varlıklı sınıflar) çalışan mülksüz çoğunluk üzerinde baskı ve tahakkümlerini kurmuşlardır. Sömürü düzeninin devamı ancak böyle mümkün olabilir. İşte bu yüzden burjuvazinin egemen olduğu kapitalist düzende, her türlü demokrasi aslında sömürücü azınlığın sömürülen çoğunluk üzerindeki baskı ve tahakkümünün bir biçiminden ibarettir. Yani burjuva demokrasisi, özünde bir burjuva diktatoryasıdır. Ama kendi kuralları olan, kendine özgü bir işleyişi olan bir burjuva diktatoryası

İşçi sınıfının ve emekçi halkın yüzlerce yıllık mücadeleleri sonucunda, bu burjuva diktatörlükleri demokratik hak ve hürriyetlerin bir kısmını gerçekleştirmek zorunda kalmışlardır. Ama sınıflı toplumlarda her türlü demokrasi, eninde sonunda, bir sınıfın (daha kaba ve daha ince yollardan) tahakkümü olmak zorundadır. Ama bütün işçi sınıfı devrimcileri, Lenin ve Dimitrov başta olmak üzere, her türlü sekterliğe ve sol sapmaya karşı, burjuva diktatörlüğünün çeşitli biçimleri olabileceğini, burjuva demokrasisi adı verilen biçimin yine burjuvazinin belli bir zümresinin egemenliği olan faşizmden ayrılması gerektiğini defalarca belirtmişlerdir. Neden «hepsi burjuva diktatoryasıdır» deyip geçmemişler neden aradaki farkı göstermek ihtiyacını duymuşlardır

İşte her burjuva demokrasisinin, içinde çeşitli ölçülerde faşizm tohumları barındırması, egemen sınıfların, özellikle bunalım dönemlerinde faşizm özlemleriyle dolu olmaları ve bu özlemlerini uygulamaya geçirmeye çalışmaları, faşizm konusunda iki - üç yanılgıya düşmeye neden olabilir. Bu yanılgılardan biri görünüşte «sol» olan, faşizmi ... maktan başka işe yaramayan, ki özünde sağ bir çizgi olan «burjuva ... görüşâdür. O zaman da, burjuva demokrasisiyle faşizm arasındaki nitel fark görülmeyince, burjuva demokrasisinin çeşitli biçimleri altında, hep faşizm dönemlerinde geçerliği olan metodlarla çalışılması gerektiği savunulur.

Diğer görüş ise, faşizmi küçümseyen, anti faşist mücadele yöntemlerini ihmâl eden, örgütlenmeyi bir faşizm tehlikesi hesaba katılmadan gevşek şekilde sürdüren, burjuva demokrasisinin faşizm tohumları taşıdığını görmek istemeyen, faşizm tehlikesine karşı etkili bir mücadeleyi zamanında başlatamayan, burjuvazinin kuyruğuna takılan sağ görünüştür.

Bu iki - üç hatadan birine düşülmediği zamanlar bile, burjuva iktidarlarının istikrarsızlığı içinde, bazı nicel değişmeler sırasında, durumun yanlış değerlendirildiği olabilir. Henüz burjuva iktidarında, Dimitrov'un sözünü ettiği nitel değişme gerçekleşmeden, genel anti demokratik gidişe, egemen sınıfların faşizm özlemlerine ve faşizm tehlikesine bakılarak, «faşizm geldi» teşhisi zamanından önce konulabilir.

Ya da anti demokratik gidiş, egemen sınıfların kabaran faşizm özlemleri küçümsenir, «faşizme beş kaldığı» halde, hâlâ bir burjuva demokrasisinin varlığından hareketle, faşist döneme hazırlık yapılmaz, anti faşist mücadele biçimleri gündeme getirilmez.

Faşizm ve anti-faşist mücadele konusundaki yanılgıların temeli belki de faşizmin bir prototipi olmamasından kaynaklanmaktadır.

Burada dikkat etmemiz gereken nokta, finans kapitalin açık terörist diktatörlüğüne doğru giden süreçte, büründüğü biçim ne olursa olsun, nitel değişme anını önceden doğru tesbit edebilmektir.

Çağımızda, özellikle emperyalizmin etkisi ve sömürüsü altındaki ülkelerde, büyük sermayenin burjuva demokrasisini hızla kemirdiği, onun sınırlarını daraltma eğilimi içinde olduğu gözle görülen bir gerçektir. Yani kapitalizm, emperyalizm yaşadıkça, faşizm tehlikesi, şu veya bu biçimde, sürekli olarak yaşayacaktır. Önce bu gerçek ihmal edilmemelidir. «Faşizm bu ülkeye göre değil, burada faşizm kolay kolay tutunamaz» denemez. Birinci Dünya Savaşı sonrasında, bir çok ülkede faşizm böyle bir yanlış ve kuyrukçu görüş yüzünden ve etkili anti faşist mücadeleye gerek görülmemesi yüzünden gelişmiştir.

Kısaca, bir noktadan sonra, burjuvazinin sınıf tahakkümünün nitel biçim değiştirmesi olan faşizme uygulamasına kadar, sermayenin hele bunalım dönemlerinde, özlemi ve yönelimi büyük ölçüde faşizme doğrudur. Bu anlamda burjuva demokrasisinin sınırlarının gittikçe daraltılması ve faşizme doğru adımlar atılması yönünde bir gidiş vardır. Bütün anti demokratik baskılar, tahakküm, kitlelerin ekonomik - demokratik siyasal mücadelelerinin engellenme girişimleri bu gidişi belgeler.

Bu yüzden de, işçi sınıfı sosyalistleri, burjuva demokrasisinin imkânlarını sonuna kadar kullanarak ve «hepsi faşizmdir» yanılgısına aslâ düşmeden, faşizmin adım atmasına karşı sürekli anti faşist mücadele yöntemlerini geliştirmeli, anti faşist güçbirliği çabalarını sabırla sürdürmeli ve muhtemel bir faşizmin hem yollarını tıkamak, hem de bütün mücadelelere rağmen iktidarın yapısında nitel bir değişiklik olursa, uygun mücadele yöntemlerini vakit geçirmeden benimseyebilmek ve uygulayabilmek için çalışmalarını bu yönde geliştirmelidirler.

Faşizm burjuva iktidarında nitel bir değişme olarak bir anda gelmez. Tırmanış süresi içine girer. Parlamentoyu koruma yolları deneyebilir Parlamenter faşizm amaçlayabilir. Bütün bu süreç boyunca, doğru bir durum değerlendirmesiyle, nitel değişmeye kadar en kısıtlı bile olsa burjuva demokrasisinin bütün imkânlarından yararlanmak, güçbirliğini geliştirmek için sonuna kadar mücadele etmdek, işçi sınıfı sosyalistlerinin anti-faşist mücadeledeki başlıca görevleridir

kitle

Sahibi: Mehmet Yücel / Sorumlu Müdür: İlhan Eryılmaz / Yönetim Yeri: Çemberlitaş Piyerloti Cad. 37/C — İSTANBUL. Adıyaman Bürosu: Gölbaşı Cad. No: 121, Urfa Bürosu: Azat Kitabevi, Hükümet Konağı arkası Konuk pasajı, Ceylanpınar Bürosu: P.K. 9, Gölcük Bürosu: Yeni Mahalle, 27 Mayıs Cad, Kerimağa Blok Apt. 20-E, Soma Bürosu: Kurtuluş Mah. Atatürk Cad. No: 90. Diyarbakır Bürosu: Gazi Cad. Suakar Pasajı No. 27/2, Mersin Bürosu: Kuvayı Milliye Cad. Yoğurt Pazarı Çevresi No: 9/A.

Dizgi, Baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi son baskı tarihi 20 Nisan 1975

Milliyetçi Cepheye direnelim

kitle

Bir avuç parababasının, sömü rülerini daha da yoğunlaştırma larına çalışacak olan ve gelişen emekçi halk hareketini durdur mayı amaçlayan sağ cephe, hü kümetini kurdu. Kendilerini «Milliyetçi Cephe» hükümeti o larak adlandıran emperyalist iş birlikçilerinin cephesi, biz işçi lere, işçi sınıfımıza karşı ne gibi baskılar düşünmektedir?

Bunların neler olabileceğini söylemek şimdiye kadarki De mirel hükümetlerinin uygulama larını ve hükümeti oluşturan partilerin yapısını bildiğimiz i çin «müneccimlik» olmayacak tır.

İşçi sınıfımıza karşı onun e konomik — demokratik hakla rını gasp etmek için yapmayı düşündükleri baskıları şöyle so mutlayabiliriz:

TOPLU SÖZLEŞMELERDE:

★ Patronlar kendi isteklerinin dışında toplu sözleşme imzala mamağa ve görüşmeleri uzat mağa çalışacaklardır. Ve istek leri aleyhine olan sözleşmeleri imzalamak zorunda kalırlarsa, o zaman da işçileri işten çıkar maya başvuracaklardır.

★ Ayrıca bu dönemden istifade ederek sarı sendikalarla, işçi sı nıfının kararlılığını göstereme yecek sendikalarla uzun vadeli toplu sözleşmeler imzalamayı deneyeceklerdir. İşverenlerin za ten başvurdukları bu uygulama lar büsbütün yoğunlaşacaktır.

GREVLERDE:

★ Zaten kısıtlı olan kanuni grev hakkımızı iyice kısıtlamak özellikle yeni yeni sıkıyönetim yasaklamalarıyla grev hakkımızı engellemek isteyeceklerdir. Böy lece yapacağımız her eylmi ka nunsuz ilân tmeğe çabalayacak lardır.

LOKAVT UYGULAMALARINDA:

★ Zaten sürdürülmekte olan kendi kanunlarına bile uygun olmayan lokavtları artırmayı plânlayacaklardır. «Üretim kı sıtlaması» bahanesiyle işten çı kartmalar artacaktır.

★ Yine sendikaların sözleşme leri neticesi alınan zamların ve rilmemesi için iş kanununun 17/2 maddesi sürekli işleyecek işten çıkarmalar hızlanacaktır.

YÜRÜYÜŞ - MİTİNG HAKLARIMIZDA:

★ Şu an bile önemli ölçüde kı sıtlanmış olan Anayasal hakkı mız, gösteri yürüyüşleri ve mi tingler kullanılamaz hale geti rilmek istenecektir. Bu engelle meleri sıkıyönetim yasaklamala rı biçiminde olması muhtemel dir. Bu hak kullanılabildiği za man ise faşist komando taslak larınca önlenmek isteneceği, şu ana kadarki bir çok örnekler den de açıkça görüldüğü gibi, büyük ihtimaldir.

SENDİKA ÇALIŞMALARIMIZDA:

★ Devrimci sendikacıların ça lışmalarını engellemek, önlemek için ellerinden geleni yapacak lardır. Sendikaların eğitim ça lışmaları, yayınları dahi, en gellenmek istenecektir. Özellik le kanunsuz uygulamalara kar şı çıkan işçi önderlerine, dev rimci sendikalara, susturmak i çin en sert baskı metodlarını kulanacaklardır.

★ Yine işyerlerinde yetkili sen dikaların tesbitinde uygulanma ya başlayan gizli oy. açık sa yımla REFERANDUM hakkımı zın yasallaşmasını önlemeye, saptırmaya çalışacaklardır.

İŞSİZLİK ARTACAK

Lokavt, tensikat gibi uygula malar neticesi işten atılanlar çoğaldığı gibi, küçük ve geri işyerlerinde de sendikasız ça lışan işçileri daha ezmek için 50 işçinin yaptığı işi 30 işçiye yaptırmak yoluna da gidebile ceklerinden, işsizler ordusu da ha da artacaktır.

ONLARI BİZ DURDURACAĞIZ

Çizdiğimiz tablo karamsar gi bi gözükmesine karşın, bu sı nıf cephenin fırsat bulduğu tak dirde uygulayabileceklerini, öz lemlerini açıkça tesbit etmekte dir. Söylediğimiz uygulamaların olup, olmaması bizlerin, işçi sı nıfımızın, işçi sınıfı örgütlerimi zin bunlara engel olup, olama masına bağlıdır. Para babaları nın ve onların hükümetinin a maçlarının uygulanabilmesi an cak bizim asla geri çekilmeme miz, bilinçli mücadelemizi de vam ettirmemizle mümkündür.

Ve bu mücadelede; işçi sını fımızdan yana pek çok olumlu etken de vardır:

★ Birincisi: Genel olarak e mekçi halk hareketi, özel ola rak işçi sınıfımızın kitle müca delesi genişleme ve yükseliş dönemindedir.

★ İkincisi: İşçi sınıfımız 12 Mart Faşizminin deneyinden geç miştir. Bu uygulamanın nerele re kadar vardığını, canlı örnek leriyle yaşamıştır.

★ Üçüncüsü: İşçi sınıfımız si yasal hareketini oluşturmayı a maçlayan ve bu yönde teşkilat lanan sosyalistlerin, kitle bağla rını güçlendirmeyi amaçlayan çalışmalara girdikleri bir dönem diyiz.

Bu durumda, sömürgenler cephesinin; elleri işçilerin, köy lülerin, gençlerin kanlarına bu lanmış sağ cephenin nasıl he veslerini kursaklarında bıraka biliriz:

★ «Milliyetçi Cephe» nin içyü zünü, yerleştirmek istediği par lamenter faşizmi açığa çıkar mak gerekir. Bunun halk düş manları cephesinin amaçlarını, faşist uygulamalarını açıklamak emperyalizmle ve yerli ortakla rı olan ilişkilerini sergilemek görevimizdir.

★ Kazandığımız ekonomik ve demokratik haklarımızı kaybet memeliyiz. Bunun için de özel likle işçi sınıfımız içinde bu hak larımızın önemini anlatmak, bunları kaybetmenin getireceği zararları açıklamak başta ge len görevimiz olmalıdır. Kazan dığımız ekonomik demokratik hakları hakkımız olan direniş lerle, mücadeleyle koruyup. da ha da geliştirmeliyiz. Grevleri mizi, direnişlerimizi asla ertele memeli, bütün gücümüzle sür dürmeliyiz.

★ Bu çalışmalarda mümkün o labildiğince en geniş kitlelere seslenebilmeliyiz. Mücadelede en geniş işçi kitlesini seferber etmeli, işçi işyerlerindeki di renişlerin bütünleşmesini sağlama lıyız.

★ Bu mücadeleyi en geniş iş çi kitlesiyle yürütebilmek için gerekli dayanışma ve güçbirliği içine girmeliyiz. Bu güçbirliği nin kağıt üzerinde kalmamasını sağlamak için, somut talepler de birleşmek, bunlar uğrunda mücadelede güçbirliği yapmak gerekir.

★ Bu mücadelenin, emekçi hal kımızın İş — Ekmek — Özgür lük mücadelesinin parçası ol duğunun bilincinde hareket e derek, mücadelemizin kısırlaş masını engellemeliyiz. bütün bu mücadeleleri iktidar hedefine yönlendirmeye çalışmalıyız.

★ Bu çalışmalar işçi sınıfımızın bilinçlenme ve örgütlenme sevi yesini de hızlandıracak, kitleler içinde kök salmayı amaçlayan gerçek sosyalistlerle, kitlelere [illegible] ayrılmış bağlar kuracaktır.

★ İşçi sınıfımızın güçlü merke zi siyasi örgütünü oluşturacak kadroların yaratılması ve güç lendirilmesi de bu çalışmanın içinde olacaktır. Bu yüzden; sos yalist hareketimizin derlenip, toparlanabilme çalışmalarımızı hızlandırmalıyız.

DİSK ERBAKAN'A ÖĞÜT VERDİ

Milli Selamet Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın «Milliyetçi Cephe» hükümeti dö neminde işçilerin ahlâki yönde eğitileceğini açıklaması işçiler ce ve işçi örgütlerince tepkiy le karşılanmıştır.

Devrimci İşçi Sendikaları Kon federasyonu (DİSK) adına Ge nel Başkan K. Türkler'in yaptı ğı açıklama şöyledir.

«İşçinin ahlâkı, işçi sınıfının, sınıf niteliği içinde doğal olarak mevcuttur. Bu nedenle, işçi sını fına dışarıdan ahlâk dersi veri lemez. Kaldıki, tarih boyunca daima bunun tersi olmuş, işçi sı nıfı, ERBAKAN gibi sermaye sınıfının temsilcilerine ah lâk dersi vermiştir. Sermaye sı nıfının temel niteliği SÖMÜRÜ DÜR. Sömürü unsuru ise, sos yal ahlâksız ilişkilere bir hakimiz açık ve seçik bir ahlâk sızlıktır. Bu nedenle, Sayın ER BAKAN ve onun gibi sömürücü yanlısı olanlar işçi sınıfımız dan, ahlâk konusunda ders al ma durumundadırlar.»

NOBEL İŞÇİLERİ DİRENİYOR

Nobel işçileri şimdi açlığı paylaşıyorlar. Açlıkta da, yok sullukta da, direnişte de bera berler. Kolay olmuyor elbette bu iş. Milyonlarca işsizin bulun duğu ülkemizde bir patronun bir somun ekmeğe kul köle et tiği işçilerin elinden bu somu nu da alması «Dert değil» No bel patronu diğer patronlardan farklı değil elbette. Umrunda değil işçileri karnındaki bebey le, çoluk cocuk ihtiyarıyla aç kalmış, tok kalmış. Çünkü dı şarda sokaklarda bir somun ek meğin peşinde koşan milyon larca işsiz var.

İşsizliğin, pahalılığın, yoksul luğun sebebi olan sömürücü patronlar kendi sömürü düzeni nin yarattığı işsizler ordu sunun ererini çalışan işçi lere karşı her zaman bir tehdit aracı olarak kullanır lar. Patronlar düzeninin yani kapitalist düzenin varolduğu her ülkede olduğu gibi, Türkiye de de her geçen gün yapılan bu. Dün pek çok fabrikada, bugün Tuğbay'da, Eczacıbaşı'nda, No bel'de.

Nobel işçilerinin direnişini kırmayı amaçlayan Nobel işve reni, büyük bir pişkinlikle ve kanunsuzca kapıdışarı ettiği iş çilerin yerine sinsice yeni işçi ler alma yolunu tutmuştur. Ka pıdışarı ettiği işçilerin gözünün içine baka baka «ziyaretçi» di yerek içeriye işçi sokmaya ça lışmaktadır. Direniş boyunca bu oyunu oynayan işveren, en son, çarşamba günü içeriye işçi almaya çalışırken suçüstü yaka lanmıştır. Patronun bu oyunu nu bozan, 8 nisandan beri dire nişte olan Nobel işçileri, İçeri ye gizlice alınmak istenen işçi kardeşlerini ikna etmek için uğraşmışlardır. Bu uğraşları, hem suçlu hem güçlü olan iş veren tarafından şiddet yoluy la engellemeğe çalışılmıştır. İk na olup içeriye girmek isteme yen işçileri bu defa patronun ça ğırdığı kolluk kuvvetleri fabri kaya sokmaya, çalıştırmaya zor lamışlardır. Buna haklı olarak karşı koyan yiğit Nobel işçile rini, takviye alan kolluk kuvvet leri, tekme, cop ve yumrukla dağıtmışlardır. Bu zalimce sal dırı sonucu, üç kız işçi hayli hır palanmış, çeşitli yerlerinden ya ralanarak hastaneye kaldırılmış tır. Bir erkek işçi arkadaşın da ayağı ciddi şekilde ezilmiştir. Aynı arkadaş karakola götürül mek istenmişse de işçilerin tep kisiyle bundan vazgeçilmiştir.

Bütün bunlara rağmen Nobel işçileri hiçbir baskıya zulme ve tehdite boyun eğmiyeceklerini, haklı direnişlerini ölüm pahası na sürdüreceklerini tekrarlamış lardır. «İş - Ekmek - Hürriyet» sloganı Nobel patronuna, sömü rü düzeninin suratına bütün öfke ve kinleriyle, hep bir a ğızdan olanca güçleriyle hay kırmışlardır. Haykıracaklar lardır.

Tuğbay işçilerinin direnişi destekleniyor

Kartal, Maltepe'deki Tuğbay Saanyi Fabrikasında sendikalaş tıkları için işten atılan 39 arka daşın işlerine tekrar alınması ve özgürce sendikalaşma hakla rını patrona tanıtılması için 6 Nisan günü 3 işçi arkadaş tara fından başlatılan ölüm orucu, bu hafta ortası arkadaşların hasta neye kaldırılmasıyla sonuçlan mıştır. Fakat işçi arkadaşların ısrarla kardeş işçilerin ve devrimci ör gütlerin de desteğiyle direnişleri ni sürdürmektedirler.

Bu arada direnişi kamuoyuna yansıtmak için 12 kuruluş ortak bir bildiri yayınlamıştır.

Bildiride «Tuğbay işçilerine ve emekçi halkımıza uygulanan anti - demokratik baskılar kı nanmakta» ve «Dünyanın hiç bir yerinde, halkın yükselen İŞ - EKMEK ve ÖZGÜRLÜK müca delesi baskıyla ve zulümle dur durulamamıştır ve durdurula mayacaktır» denilmektedir. Bü tün ilerici, devrimci kuruluşla rı mücadeleyi desteklemeye ça ğırmaktadırlar.

Dayanışma Derneği, Gülsuyu Kültür ve Dayanışma Derneği Karlıktepe Kültür ve Dayanış ma Derneği, Pendik Turizm ve Kültür Derneği, Yeşilköy Halk Dayanışma ve Kültür Derne ği, Fikirtepe Kültür ve Daya nışma Derneği Fikirtepe Halk Birliği Derneği, Kartal Yüksek Öğrenim Kültür Derneği, Malte pe Demokratik Dayanışma Der neği. Türkiye Sosyalist İşçi Par tisi Kartal İlçesi, İ.Y.Ö.K.D Ka dıköy Şubesi. Türkiye Emekçi Partisi. Genç Sosyalistler Birli ği.

TSİP Şişli ilçesi sesleniyor

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Şişli İlçesi Şişli yöresindeki işçi direnişle ri ile ilgili olarak şu bil diriyi yayınlamıştır:

İŞÇİLER, KARDEŞLERİMİZ

Bugün, başta biz işçiler ve emekçi halkımız, bir a vuç parababası (Patron lar) tarafından işsizlik pa halılık cehennemine yı kılmaktayız.

İşsizliği, pahalılığı ya ratan patronlar düzenine karşı, yaşamın çekilmez hale gelmesine karşı SUN JUT grevi halen sürmekte, ECZACIBAŞI ilâç fabrika sında NOBEL ilâç fabrika sında, NEYİR trikotaj fabrikasında ve ülkemizin dörtbir yanında, çoluğu muzu, çocuğumuzu bir lokma daha ekmek yedi rebilmek için GREVLER LE, patronların baskıları na karşı uygulamalara, işten atmalarına, ölümleri mize sebebiyet vermele rine karşı yürüyüş ve Dİ RENİŞLERLE İŞ - EK MEK - HÜRRİYET mü cadelemizi yiğitçe sürdü rüyoruz. Ve sonuna ka dar da sürdüreceğiz.

Biz işçiler, İŞ - EK MEK - HÜRRİYET mü cadelemizde tüm baskıla ra ve patronların tüm ter tiplerine karşı birliğimizi, dayanışmamızı daha da sıklaştırmalıyız.

HAKİM SINIFLAR REFERANDUM UYGULAMALARINI ENGELLEMEYE ÇALIŞIYORLAR

● **Ankara İş Mahkemeleri referandumları «bir hak olmadığı» gerekçesiyle engelliyor.**

● **Adana İş Mahkemeleri referandumların «gizli oy açık sayım» usulüyle yapılmaması için direniyor.**

İşçi sınıfımızın, hakim sını flardan söke söke aldığı ve uygulama alanına soktuğu re ferandum uygulamaları ve bu uygulamalarda işçi sınıfımızın bilinçli tercihleri hakim sınıf ları korkutmaktadır. Hakim sı nıflar işçi sınıfımızın en doğal hakkı olan «sendika seçme öz gürlüğü»nü engellemeye ve bas kı altında tutmaya çalışmakta dırlar. Hakim sınıflar, denetimi altında tuttukları bazı kurum lar ve bu kurumlarda çalışan, kendi çıkarlarını halkının çıkar larından üstün tutan bazı görev liler. yetkililer vasıtasıyla işçi lerin sendika seçmelerini «gizli oy açık tasnif» usulüyle yapı lan referandum uygulamaları a lanından, baskı altına yapılan «açık irade» beyanlarına ve sahte üye giriş fişlerine daya nan yetki verme alanına doğru geri çekmeye çalışmaktadırlar. Bu kurumlardan bu doğrultu da kararlar çıkarmaktadırlar. İşte Ankara 6. İş Mahkemesinin yetki tesbitinde referandum ka rarı vermemek üzere aldığı prensip kararı bu işlerliğin ti pik örneğidir.

Ankara 5. İş Mahkemesi Yar gıçlarından Fikri Güler işçi si nıfımızın Anayasal bir hakkı olan sendika seçme özgürlüğü nü «her hakimin takdiri ve çe şitli olaylar karşısındaki görü şü ayrıdır. Başka illerdeki mah kemeler başka kararlar verebi lir çünkü deliller değişik olabi lir. Üstelik referandum bir hak değildir» diyerek engellemesi kendisinin sahip olduğu zihniye tin, hangi sınıflar çıkarına ol duğunun delilidir.

Ankara İş Mahkemelerinin re ferandum yapılmaması için aldı ğı prensip kararının yanında A dana İş Mahkemeleri de yetki tesbitinde «gizli oy açık sayım» usuluüle yapılan referandum u sulünü değil işçilerin hakim kar şısında açık irade beyanları yo lunu seçmiştir. Bilindiği Adana İş Mahkemelerinin bu uygulama ları referandumla ilgisi olmayan işçilerin sendikalarını serbest iradeleri ile seçmedikleri sahte uygulamalardır. Şimdiye kadar

Adana İş Mahkemelerinin ver diği bütün «referandum» ka rarları bu tür uygulamalardır.

İşçi sınıfımız, emekçi halkı mız, bu ve buna benzer kuru luşlardaki demokratik - yurtse ver unsurlar bu mahkemelerin bu tür kararlarına dikkat etme lidirler. Bu kararlar işçi sınıfı mızın ve emekçi halkımızın ya nında olmayan anti - demokra tik kararlardır. Bu kararlar iş çi sınıfımız ve emekçi halkımızın gelişimini engellemek isteyen, hakim sınıfların yanında saf tu tan bazı bürokratların verdiği anti - demokratik kararlardır.

Bu kararlar işçi sınıfımızın ve halkımızın demokrasi - sos yalizm mücadelesi içinde karar sahiplerinin zihniyetleri ile bir likte silinip gidecektir.

YAPILAN HER REFERANDUM İŞÇİ SINIFIMIZIN BİLİNÇLİ SEÇİMİNİ GÖSTERİYOR

Ereğli Demir ve Çelik İşçile ri, iş mahkemesi kararı ile ya pılan referandum sonucunda DİSK'e bağlı Maden İş Sendika sını seçmişlerdir. İş Mahkemesi nin «gizli oy açık sayım» usu lüyle yapılmasına karar verdiği referandum oylaması sonucun da DİSK'e bağlı Maden İş Sendi kası 3420 oy, TÜRK—İŞ'e bağlı Çelik İş Sendikasın da 2530 oy almışlardır.

İş Mahkemesi Ereğli Demir Çelik'teki referandum kararını Bölge Çalışma Müdürlüğünün Çelik İş Sendikası'nın verdiği 5 ye giriş fişlerinin sahteliği üze rinde bir karara varamaması ve kendisine müracaat etmesi üze rine almıştır.

Bu referandum sonucu da ya seçimini göstermektedir. Şimdi pılan diğer referandum sonuçla rı gibi işçi sınıfımızın bilinçli ye kadar ypılan 18 referandum da DİSK'e ait sendikalar katıl dıkları bütün oylamaları almış lardır.

Sunjüt'te ekmek kavgası sürüyor

Yirmi altı gün önce Sunjüt adıyla bilinen Ayazağa Sentetik Çuval ve Kanaviçe fabrikasın da 100 işçi arkadaşımızın başlat tığı grev, büyük bir kararlılık la sürüyor. İşçi arkadaşlar: «Ya rımızdan çoğu asgari ücretle ça lışıyor. Hiç bir sosyal hakkımız da yok. Ama diğer fabrikalarda da hisseleri bulunan 6 para ba bası patron, bizim sırtımızdan milyonları vururken, bizim aldı ğımız para çoluk çocuğumuzun karnını bile doyurmuyor. Bu du rumda biz, bizim iş ve ekmek mücadelesinden diğer fabrika lardaki arkadaşlarımızın müca delesinden ayrı olmadığını görü yoruz. Çünkü karşımızda hepi mizi iliğine dek sömüren pat ronlar sınıfı var.»

İŞ CİNAYETLERİ SÜRÜYOR

9 Nisan 1975 günü İskenderun'da çeşitli şir ketlerde çalışan 4 arkadaş çatı ve iskelelerden düşmüş, bu arkadaşlardan 3'ü ölmüş, biri de ko ma halinde İskenderun Sosyal Sigortalar Hasta nesine yatırılmıştır.

Bu 3 işçi arkadaşımızın ölümü üzerine, Tür kiye Sosyalist İşçi Partisi İskenderun İlçe Örgü tü bir basın bildirisi yayınlayarak iş cinayetle rinin iç yüzünü kamuoyuna açıklamıştır.

Basın bildirisini, İskenderun'da işlenen ci nayetlerinin içyüzünü açıkladığı için aynen ve riyoruz.

İŞ CİNAYETLERİ Mİ? İS KAZALARI MI?

İskenderun 3.ncü Demir Çelik Fabrikaları inşaatı başladığından bu yana inşaat sahasında 500'e yakın işçinin öldüğü ve bir o kadarının da sakat kaldığı tahmin edilmektedir. Bunların hep si, adına «İş kazaları» denilen ve özellikle yeter li iş güvenliği tedbirlerinin sağlanmaması neti cesinde olmaktadır. Bu sahada ihale alan müte ahhit firmaların çoğunluğu aşırı kâr hırsıyla iş güvenliğini sağlayıcı tedbirlere lüzum görmemek tedirler. Bu sebeple bir sürü emekçinin hayatı nı kaybetmesine adeta olanak hazırlanmakta dır. İşletmeye bağlı «Saha Teknik Emniyeti ve Koruma Amirliği» iş güvenliği ile ilgili görevleri ni yapmamakta. iskeleler çürük yapılmakta ve bunlara göz yumulmaktadır. Düşük ücretle ehli olmadıkları işlerde ve yerlerde işçi çalıştırılmak tadır. Bütün bunlardan sonra ölümle sonuçlanan «İş kazalarının» işverenlerin hataları ve keyfi davranışları yüzünden olduğunu anlamamak güçtür.

40 metre yükseklikten düşüp öldükten sonra işçinin beline emniyet kemeri bağlanmaktadır. Gece çalışmalarında projektör seyyar direklere akın sızdıran demir aksamdan yapıldığından projektörün yerini değiştirirken cereyana kapı lıp ölen işçiler vardır. Yatakhane çatıları sağ lam olmadığından yarıkkaya rüzgarı 3 sene ön ce, öğle yemeğinde koğuş catısını kaldırıp atmış ve dışarda yemek yemekte olan 4 işçi, altında ka larak can vermişlerdir. (Verdi şirketi 1972)

Tesisin en büyük bacası yapılırken 160 met re yükseklikte çalışan iki işçi, kalıp kaldıran hid rolik pompalardan birinin arızalı olması ve ön ceden bilinen bu arızanın «işi durduracak kor kusuyla» giderilmemesi neticesinde kalıp ters dönmüş ve işçilerden biri 160 metreden düşerken halata sarılmış ve bu vaziyette kollarının gü cüyle 15 dakika durabilmiş, daha fazla dayana mıyarak 160 metreden düşüp paramparça ol muştur. Diğer işçi ise, tesadüfen baca ile kalıp arasına sıkışarak kurtulmuştur. Ve nihayet iş verenlerin bu keyfi davranışları bu «kazalara» 9 Nisan FACİASINI da eklemiştir.

9 Nisan günü, 30 - 40 metre yükseklikte ça lışan 4 arkadaşımızdan 25 yaşında, Ordu'lu Ga ranti şirketinde çalışan RÜŞTÜ GENÇ; 23 yaşın daki Muğlalı Kıska şirketinde çalışan İSMAİL DEMİR; 25 yaşında, Kayseri'li, Ayduk Koray şir

(Devamı 4. Sayfada)

SİLİFKE'DE CİNAYET

Silifke'nin Değirmen deresi — Karakaya köy leri arasındaki köprü in şaatında işçiler en ilkel şartlarda çalıştırılmakta dır. Beş işçi arkadaşımız Göksu ırmağının azgın sularına kapılmıştır. İki arkadaşımız güç belâ kurtarılmış. diğer üç iş çi kardeşimiz ise kaybol muşlardır.

Sigortasız ve sendika sız olarak, her türlü can ve sosyal güvenlikten yok sun olarak çalıştırılan bu arkadaşların hayatlarını kaybetmesinden kim so rumludur?

Biz biliyoruz ki; gerçek sorumlu sömürü Düzeni dir. İşçilerin hayatları na kıymet vermeyen, iş çilerin kanlarıyla yaşa yan zulüm düzenidir.

SÖKE'DE CİNAYETİN SORUMLUSU KİM?

SÖKEDE İŞ CİNAYETLERİ:

Söke'de M. Kemal Dedeman Kömür İşletmesinde 1 Nisan gü nü, saat 5.30 da meydana gelen gaz sızması işçiler tarafından bildirilmsine rağmen, Ocak Mü dürü Ertuğrul Çamoğlu ve O cak şefliği yapan Hamit Yılmaz işçi Ahmet Turhangün ve işçi A li Yazdı arkadaşlarımızı ocağa indirmişlerdir. Ocağa inen işçi ler Karbon monoksit gazı ile ze hirlenerek ölmüşlerdir.

Yasalar, komür ocaklarında, en az 5 tane gaz maskesi bulundur masını emretmesine rağmen. Söke'deki kömür işletmelerinde bir tane bile yoktur Ve arka daşlarımızın ölümüne de maske siz ocağa indirilmeleri sebep olmuştur.